

kültür • sanat • edebiyat • ve falan-filan

®

eskiay

No: 02
Haziran 20
e-dergi
ücretsiz

dergikalbursaman@gmail.com

Kalbursaman

Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir...

ahmet tascioğlu
aziz yavuzdoğan
dilek demir
ekrem borazan
esra selcuk
gülşay garip
hale betül aktürk

hecer hatice erdoğan
melis balçılar
nazlıhan demir
necati güngör
nursen nar
ömer kaya
selin yıldız
şevket yalaz
tekin gönenc
vildan çalışkan

OLM
BU İŞLERDE
PARA YOK
BIRAKINI!

Türkiye'de
**Üniversiteli olmak
ve gelecek kaygısı**

Yerlerde bulunan Hüseyin Rahmi
Genç bir Rus kızının hayata bıraktıkları
Rıfat Ilgaz'dan bir tablo karşılığı sünnet
BİR KÜÇÜK MELODİ VE DANS
"Öpücük" hikayesi

Bu dergi, her daim
amatör bir ruh ile
fakat yılların birikimi
bir deneyimle profesyonel
bir tasarım ve yayıncılık
anlayışıyla huzurunuzda...

FENA ADAM

kültür, sanat, edebiyat,
falan-filan

**Kalbur
saman**

e-dergi
ÜCRETSİZ

Hususi ve beratlı
bir usul dairesinde
istihzar edilmiştir...

No: 02 • Haziran-2020

Yayın Yönetmeni
ve görsel tasarımı:
Aziz Yavuzdoğan

Kapak tasarımı:
Aziz Yavuzdoğan

© KALBUR SAMAN /
aziz yavuzdoğan, Eskişehir
• Dergide yer alan tüm
yazı ve çizimlerin her hakkı
saklıdır.
Yayıncının izni alınarak
ya da kaynak gösterilerek
kısmen alıntı yapılabilir.
Dergide yer alan bütün
yazı ve resimlerin yasal
sorumluluğu eser
sahiplerine aittir...

• Her türlü yazı ve çizimlerinizi
dergikalbursaman@gmail.com
elektronik posta adresimize
gönderebilirsiniz...

ACABA
ÇALIŞMALARIMI
GÖNDERSEM YAYIN-
LARLAR MI?

2 kalbur saman

Memleket HAZRETLERİ

Grup Yorum: Helin'den sonra İbrahim'i de uğurladık!

HELİN BÖKE

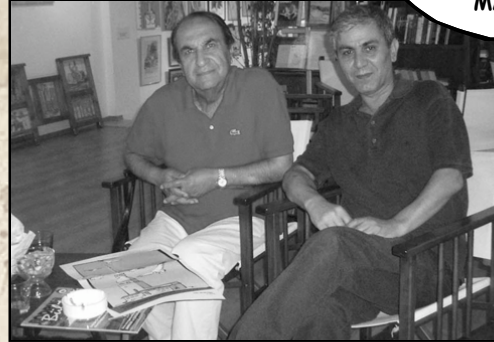
İBRAHİM GÖKÇEK

İnsana
ve sanata
özgürlük!

Sırf politik müzik yaptıkları için konserleri yasaklanan ve terörist ilan edilen müzik grubu Grup Yorum üyelerinden Helin Böke konserlerinin yasaklanmasını protesto amaçlı başlattığı ölüm orucunun 288. gününde 3 Nisan'da yaşama veda etmişti... Grubun bas gitaristi İbrahim Gökçek de bir yıla yakındır sordurduğu, "kendimi açıklıkla ifade ediyorum" diye ifade ettiği ölüm orucunu sonlandırdıktan bir gün sonra kaldırıldığı hastanede aramızdan ayrıldı... Ölüm oruçlarını onaylamıyoruz ancak insana ve sanata özgürlük adına da saygıyla...

Naklen insan...

• organ nakli, ilik nakli, yüz nakli
bunlar şaşılabilecek işler değil.. peki ya
"ahlak nakli" diye sorsan, kimse
"ihtiyacım var" demez...

"Gönü Güvercinle Kadın" ve "Aşk Konuşur Bütün Dilleri" şiir kitaplarıyla
tanınan şair ve yazar ağabeyimiz Tekin Gönenc, geçtiğimiz ay yaşama
veda etti. Fotoğraf, kendisiyle Bodrum'daki bir görüşmemizi yansıtıyor...

Koronavirüs günleri...

MASKE
MASKE DİYE DİYE
YIRTINDINIZ BE!
ALIN SİZE KIZIL
MASKE!

Karacaoğlan der ki;

Deli gönül ah çekip de ağlama, dünya
malıdır bu onu bunu yağlama...

•
Karacaoğlan der ki kondum göçülmez,
bu memleketin vergisinden geçilmez...

~ a.y.

TV'de bir kanalda "StarTalk" isimli programda, Amerikalı bir iletişim akademisyeni dedi ki;
"Kendini bir tarikat lideri (şeyhi) gibi görüyor. Tarikat liderlerinin bir düşmana gereksinimi
vardır. Düşman, kendisine muhalif olanlardır. Ve onları, kendisiyle değil de halkla (milletle)
uğraşan düşman olarak ilan eder, çeşitli propagandalarla kitlelerine hedef gösterir..."
Tabii, akademisyen bu sözleri ABD Başkanı Trump için söyledi.
Kesinlikle bizimle ilgisi olamaz...

İKİ SATIR
YAZI YAZMAYI
BECEREMİYORUM,
EDEBİYAT FAKÜLTESİ
Mİ OKUSAM
ACABA?!

FENA ADAM

Merhaba...

ikinci sayı ile karşınızdayız.

İlk sayımızla öyle reklam giderlerine ayıracak paramız ve ayrıca da ticari bir amacımız olmadığından, henüz yalnızca kendi çevremizden sınırlı bir kitleye ulaşabildik. Buna karşın, "elimize, emeğimize sağlık"ın yanısıra olumlu görüşler ağırlıklıydı.

Bu sayıyı yayıma hazırladığımız günler, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nın kutlandığı günlerdi... **Gençlik, insan yaşamının (döngüsü olmayan) tek bahar mevsimidir.** Ne var ki; bahar mevsiminin de kendi içindeki iklimsel sorunlarını yadsıyamayız. Ülkemiz gençliğinin öncelikli olarak işsizlik gibi onca sorunlarından söz edebiliriz. Bu sayımızda, **İstanbul Üniversitesi Gazetecilik** mezunu genç arkadaşımız **Dilek Demir**, gençlerin gelecek kaygısıyla ilgili görüşlerini ele aldığı çok güzel bir röportajına yer verdik. Zaten amacımız bu dergiyi gençlerle birlikte üretmek. Bu bağlamda, **Dilek'in** röportajının yanısıra genç arkadaşlarımız **Hale Betül Aktürk** "ekşi sözlük"ten seçmeler hazırladı. **Nazlıhan Demir** ve **Esra Selçuk** da çizgileri ile renk kattılar bu sayıya... Sonraki sayılarda görüşebilmek dileğiyle...

aziz yavuzdoğan

Kültür, sanat, edebiyat
ve falan filan

Kalbur saman

e-dergi

parmaklarınızın ucunda ya da elinizin altında!

bilgisayarınızda
tabletinizde ve
akıllı telefonunuzda!

ister çevrimiçi okuyun
isterseniz pdf dosyasını indirin
ve dijital baskıda basılı dergi
haline getirip arşivleyin...

www.azizyavuzdogan.com

Necati Güngör (gazeteci, yazar)

• Hayırlı olsun be ya!

Yurdağın Göker (karikatürist) • İşte o kadar! Hayırlı olsun, kolay gelsin. Aslan Aziz! Başarılar...

Bilgen Erteğün (eğitimci, yazar)

• Tebrikler. Başarılar diliyorum...

İrfan Mutluer (eğitimci, yazar)

• Emeğine sağlık Aziz dost, dolu dolu güzel çalışma olmuş. Yolu açık olsun.

Mahmut Tanyan (emekli mali müşavir)

• Çok güzel dolu dolu olmuş. Elinize emeğinize sağlık.

Yolunuz açık olsun.

Hasan Efe (karikatürist, yazar)

• Başarılar diliyorum Aziz...

Bülent Okutan (karikatürist, yazar)

• Hayırlısı kardeşim. Ömrü uzun olsun...

Halis Dokgöz (doktor, yazar)

• Aziz bey tebrikler...

Osman Yavuz İnal (karikatürist)

• Hayırlı olsun, okuru bol olsun...

Ahmet Zeki Yeşil (yazar)

• Gülümsetirken düşündüren bir dergi. Kutlanm. Nice yeni sayılara...

Gülğün Çako (eğitimci, yazar)

• Emeğinize sağlık. Güzel bir başlangıç olmuş...

Funda Öner (şair, yazar)

• Harika! Hayırlı, uğurlu olsun.

Uzun ömürlü, bol okurlu olsun.

Emeklerinize sağlık...

Raşit Yakalı (karikatürist)

• Inceledim, çok beğendim.

Ellerinize sağlık Aziz kardeşim...

Vildan Çalışkan (şair)

• Okuru çok olsun Aziz hocam.

Tebrik ederim. Ben de bir şiirimle

2. sayınızda olmayı çok isterim...

**elinize,
emeğinize
sağlık
diyenler...**

Esra Selçuk, Nazlı Demir,
Dilek Demir, Dila Koyuncu, Altan
Yasin Bozkurt, İsmail Osman Kırı,
Gülçin Sancak, Nurcan Yazar,
Süleyman Can Yüce, Seda Hatip,
Hale Betül Aktürk, Ozan Yıldız...

Üniversite öğrencisi olmak ve gelecek kaygısı...

röportaj: **dilek demir** (İstanbul Üniversitesi Gazetecilik mezunu)

desen: **nazlıhan demir** (İstanbul Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım mezunu)

istanbul'da öğrenci olan bir kişi olarak öncelikle hepimizin muzdarip olduğu bir konuya değinmek istiyorum. Çok kalabalık bir şehir evet. Ama her şeyden önce üniversitelerin ve çalışma yaşamının en dinamik olduğu metropollerden biri. Öyle ki ne yazık ki öğrenciler işçi gibi görülmemekte ve gerekli olan imkanlar tam anlamıyla sunulamamakta. Özellikle üniversitesine yakın bir ev ya da yurt bulamıyorsunuz. Bulsanız bile kalacağınız yurtlar ya da evler 20 metre kareye 6 kişi sığacak şekilde dizayn edilmiş küçük sığınaklar gibi. Aslında hepimiz biliyoruz ki eğitim almak için gittiğimiz şehirler için öğrenciler büyük bir gelir kaynağıdır. Özellikle küçük şehirler bazında değerlendirecek olursam şu şekilde söyleyebilirim. Küçük şehirler hatta ülkemizdeki pek çok şehir için eğitim hayatına başlayan öğrenciler ekonomik anlamda büyük bir gelir kaynağı. Yani aslında öğrenci ve öğrencinin tüm yaşamı bu ekonomik dengeyi döndürmeye yararlı bir amaç. Bu şekilde bakarsak da öğrenci büyük bir velinimet. Gerekli özenin en azından yaşam alanımız ve gerekli imkanların öğrencilik yıllarımızda sağlanabilmesi herkesi bir nebze mutlu edecektir. Burada değinmek istediğim bir konu da öğrencilerin ekonomileri için gerekli olan ihtiyaçlarının kredi yerine burs ile sağlanabilmesi, yurtlara gereken özenin verilebilmesi yönünde olacaktır.

İstanbul'da öğrencilik yıllarını geçirmiş biri olarak söyleyebilirim ki bu metropolde her ne kadar üniversite sayısı bu kadar yüksekken öğrenciler için gerekli olan ekonomik imkanlara henüz gerekli olan ilginin gelememiş olması bir önem arz ediyor. Herkesin çalışmaya, üretmeye ve ürettikçe tüketmeye alışık olduğu bu şehirde hatta ülkemizde ne yazık ki üniversitelerimize, hocalarımıza gerekli olan ilgi maalesef yok. Ancak tüm bunları göz ardı ederek bu şehirde öğrenci olmayı çok sevdiğimi belirtmek isterim. Mezunu olduğum İstanbul Üniversitesi çok kalabalık bir üniversite ve ne yazık ki tam anlamıyla bir kampüs ortamı yaratılamamış. Tarihi bir yapı olduğumdan bu durumu çok fazla göz önünde bulundurmuyorum. Ama pek çok sınavımızda fakültemizin

karşısında yer alan ilkokuldan gelen öğrenci ve zil seslerinin çoğu kez derse ve sınava odaklanmakta zorlandığını da belirtmeden geçemeyeceğim. Öğrenci ortamı dinamik ve üretken olan öğrencilerden oluşan bir üniversite olduğunu söyleyebilirim. Öyle ki gerek üniversite içinde ya da dışında yapılan etkinlikler gerekse kurulan kulüplerle her daim üreten öğrencilerin olduğu ve gerçek anlamda üniversitelerini seven öğrencilerden oluştuğu kanısındayım. Öğrencilik yıllarımda alana ve hayatıma dair yapmak istediklerim arasında yüksek lisans vardı. Çünkü ülkemizde hem üniversite mezunlarına hem de iletişim fakültesi mezunlarına

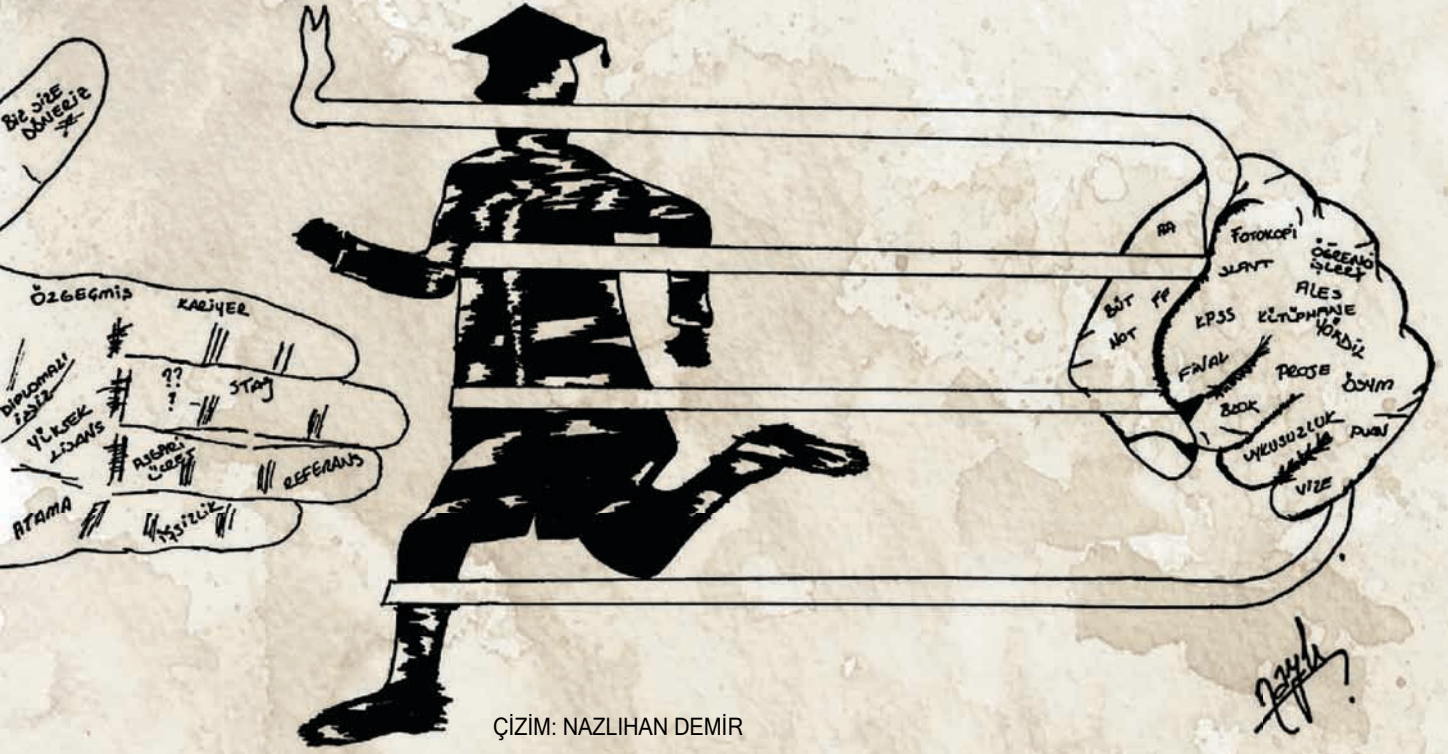
çok fazla iş imkanı sağlanamıyor. Bunu düşünerek pek çok arkadaşım gibi ben de öğrencilik yıllarımda yüksek lisans yapmayı düşünerek bölümü bitirdim. Ancak mezun olduktan sonra tüm konunun bu şekilde bitmediğini bir kez daha anladım. Özellikle kısa süreli bir iş deneyimim olduktan sonra. Öğrencisi ve mezunu olduğum alanla uzaktan yakından herhangi bir alakası olmayan bir işte çalışarak iş hayatını keşfettim. Ama bu beni pek fazla memnun etmedi. Her şeyin para kazanmak ya da birikim yapmak olmadığını anladığımda zaten çoktan mutsuz olmuştum. Çünkü üniversite hayatımda kafa yorarak yaptığım projelerin, harcadığım ve çabaladığım tüm vaktimin, stresle geçirdiğim tüm sınavların, ya da yaşadığım geçim sıkıntısı ile birlikte kalacak yer bulamamın bir ödüllü bir amacı olmalıydı sanki benim için. Velhasıl şu an mezun ya da diplomalı işsiz olarak adlandırılan bizler için bu süreç özellikle daha zor geçiyor. Arkadaşlar, akrabalar ve iş yakıştırmalarıyla hayallerinin peşinden gidemeyen ya da okuduğu bölümü çok sevip hayaller kurarken o hayalin içinde kendini bulamayan bizler. Pek çok arkadaşım gibi ben de aslında en başta ne yapacağına karar veremeyenlerdenim. Yani yüksek lisans yapmanın da beni hayallerimin peşinden götürceğine inandığım bir hedefti ama sadece bu kadarıyla sadece hayal ya da hedef değildi. Çünkü kazanç sağlamam gereken bir mesleğimin de olması gerekiyordu. Ancak dediğim gibi velhasıl ne bu hayale ne de bu hedefe ulaşmadan kendimi ne hayallerimin içinde ne de okuduğum bölümle ilgili bir iş de bulamadım.

Bizim neslimizin aslında en büyük kelimesi ve bizi tanımlayan bir kavram: Gelecek Kaygısı.

Şu an hiçbir üniversiteli genç ne yazık ki tam anlamıyla mezun olduktan sonra ne yapacağını bilmiyor. Hiçbir şey bize altın tepsiyle sunulsun istemiyoruz ancak tüm bunlar göz önüne alınarak hem üniversite hayatımızda nitelikli eğitim hem de güzel bir gelecek hayal etmek istiyoruz. Üniversitelerde verilen eğitimlerin ne yazık ki yetersiz olduğunu üniversite eğitimim sırasında sadece ve sadece notlardan ders çalışırken fark ettim. Tabiki teorik bilgi öğrenmeliyiz akademikin de akademik eğitimin de gereklerinden birinin bu olduğunu düşünüyorum. Fakat sadece bununla gelecekte yapacağımız mesleğimizi tanımlayamayız. Ben gazeteciyim ve alana çıkıp haber yapmamış ya da insanlarla konuşarak kaynak bulmamış bir şekilde haber yazmanın sadece teorik kısmını bilebilirim, ama tecrübe edemem. Yani pratikte bunu nasıl yapmam gerektiğini, haberi oluştururken ne gibi noktalara değinmem gerektiğini bilemem. Bunun yanı sıra zaten ülkemizde iş ve iş alımını da geçerek söylüyorum kurumlar çalıştıracak ve tecrübe edindirecek stajyer bile almıyorlar. Pek çok yere staj başvurusu için gitmiş ve mail atmış, ulaşmaya çalışmış biri olarak söylüyorum. Ne yazık ki ülkemizdeki kurumların bize yeni mezunlara (işsizlere) yaptıkları muamele ortada. Özellikle arkadaş ortamımda da mezun olan arkadaşlarımdan ve kendi halimdende anlaşılan o ki ne üniversite mezunu olmak ne de yüksek lisans yapmak tam anlamıyla bize bir gelecek bir iş ve meslek kariyeri sunamıyor. Bu ve bu gibi ortak sorunlarımızın olduğu üniversiteli ve mezun arkadaşlarımıza sevgiyle...

ÇİZİM: NAZLIHAN DEMİR

Nazlıhan Demir (İstanbul Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Mezunı)

Mezuniyet benim için her şeyin başlangıcı belki de bitişi... Bilmiyorum...

Herkes gibi hayaller kurarak başladım önce ,sonra ise zorlandım çok zorlandım her anlamda.Ve gün geldi bitti.Sadece üniversite mi kaç yıllık dostluklar da tek kalemde hemde. Evet oh be dedim artık ödev yok, zorla ezber yapmak yok, stres yok... Mutluydum. Zamanla tam anlamıyla düşmüş gibi boşlukta hissetmeye başladım.Ve o yalancı mutluluk sona geliyordu. Gerçekler bir bir yüze vurmaya başlıyordu. Eş, dost, tanıdıklar onlar yani herkes eee ne oldun şimdi? Hep bu soru cevap belli iş yok bulamadım. O muhteşem fikirler dahiyane ben nasıl düşünemedim vay beee alkış. O işler öyle değil işte anlat anlat kime neyi yoruluyorsun yapma anlamıyor ki. Boşuna. Vazgeçtim. Nereye başvorsam biz size döneriz meşhur laf. Döndüler mi bazen evet bazen hayır. Aa cevap gelmiş Halkla İlişkiler hanım bir şeyler satmanız gerek günde x kadar. a sekreterlik değil mi o yaa. Ne ki anlamı? Ha bir de başvurduğun iş başvurduğun gibi değil ya komik. Off ilana bak! Halkla İlişkiler Elemanı iletişimi yüksek evet organizasyon yeteneği olan o da tamam, e biraz da yazsın konuşsun falan. Oo süper bu tam be... 5 dil ,x program, 5 yıl tecrübe off yine mi ama başvur belki olur. Her siteye üyesin her sınavı denemişsin yavaş yavaş her işi artık kabullenmeye başlamışsın. İş seçmiyorsun yeter ki olsun ne olursa olsun. Hiç yoktan iyi zaman da geçer hem de değil mi Polyanna. Ya ben onca yıl neden harcadım? Hayallerim var, umutlarım var. Gerçekleşir mi? Belki bir gün. Haydi sınava yine hazırlan. Ama sen memur olmak ist(em)iyordun. Onu da geç çok zor zaten. Mesleğini yap ama kim yapıyor ki bazıları dayı usulü. Herkeste kamera, herkeste fotoğraf makinesi herkes "fotoğrafcı," "kameraman," "televizyoncu," herkes biliyor bir şeyler vay beee hani mesleğin. İşte herkes bir şeyler. E ne yapabilirsin ki. Aklında sürekli bir girdap. Hayallerin mi ? Yaşın geçmekte ne hayali sigorta lazım ya. E, bu arada evlilik ne zaman? Daha okusan mı ? E, yaş dedik. Niye canım kaç yaşında

mezunlar var. Bu böyle bir döngü. Bir tek ben mi hayır yalnız değilim. Ne yani tek iyi yanı bu mu gerçekten? E, şimdi ne olacak? Gelecek mi karanlık geçmiş mi? Haydi aydınlatmakla uğraş şimdi.

Gizem Özcan (Uludağ Üniversitesi Çocuk Gelişimi Öğrencisi)

Öğrenci olmak elbette hayat içinde rahat bir dönem ve Türkiye'de güzel bir öğrencilik dönemi geçirilebileceğini düşünüyorum ama konuya sorunlar çerçevesinden bakacak olursak Türkiye'de üniversiteli olmanın temel sorunlarından birinin kisinin iç dinamiklerinde daha başlangıçta istediği bölüme gelmemiş olması olduğunu düşünüyorum. Başlangıçtan istenilen bir bölüm okunmadığı, tercihler aileye sosyal çevreye veya daha kolay iş bulmaya odaklı yapıldığı için aidiyet sorunu oluşturduğunu düşünüyorum. Şayet kişi kendi isteklerine göre tercih yapıp istediği bir bölümde okuyorsa kendi dışındaki sorunlara bakılabilir. Örneğin üniversiteler sayıca artış göstermiş olsa da nitelik bakımından yetersizlikler taşıyor. Pek çok bölüm dersleri uygulamalı verebilmek hatta vermeliyken teorik bilgi ağırlığını korumakta. Önemli sorunlardan olduğunu düşündüğüm diğer bir durum bildiğim kadıyla neredeyse her bölümün ilk yılında Türk dili, tarih, yabancı dil, bilgisayar dersleri okutuluyor oysa üniversiteye gelen öğrenci zaten yıllardır bu dersleri görmüş ve son olarak da üniversite sınavında bu derslerden başarılı olarak gelmiş olmasına rağmen tekrar tekrar aynı konuların işlenmesini ciddi bir zaman ve emek kaybı olarak görüyorum. Kendi derslerimden de yola çıkarak ilk yılın ardından alan derslerindeyse pek çok bölümde kişiye fazla bir şey kazandırmayan veya yarım dönemde işlenebilecek derslerin uzatılarak içerikleri daha da hafifletilerek eğitimi 4 yıla tamamlama çabası olduğunu görüyorum. Oysa üniversite eğitimi için 4 yıl da okunan dersler doğru bir düzenlemeyle pekala 2 buçuk 3 yıl da verilebilir. Bu sayede daha nitelikli ya da dolu içerikli bir eğitim verilerek kişilerin hayata

atılmaları öne çekilebilir ve çekilmelidir. Ben İzmir'de İstanbul'da ve Bursa'da üniversite eğitimi almış ve açık öğretimde de eğitim almış biri olarak 4 okul bünyesinde de ortak sorunun bu olduğu kanısındayım. Eğitim seviyesinin pek çok okula göre bu okullarda daha yüksek olduğunu da belirtmeliyim. Fakat elbette daha iyi olabilir ve olmalıdır. Şu anki sistemde öğrenciler üniversitelerde daha uzun süre tutularak mevcut işsizlik oranına katılmaları biraz olsun ötelenmeye çalışılıyor. İşte bu noktada işsizlik oranının yüksek olması da gelecek kaygısının temel unsuru. Kişi mezun olduğunda makul bir sürede iş bulabileceğinden emin olduğu taktirde geleceğinden kaygı duymayacak, memnuniyetle planlar yapabilecek ve mutlu hissedecektir. Yalnızca şikayet etmek yerine çözüm fikri sunmanın çok önemli olduğunun farkında biri olarak naçizane, çözümüm, en azından kamu bazında işsizlik oranlarının azaltılması için emeklilik şartlarının iyileştirilmesi ve alım gücünün yükseltilmesi olduğunu düşünüyorum. Emeklilik yaşı gelmiş kişilerin emekli olmak istememesi yeni kişilerin işe alınmasının önünde engel teşkil etmekte. Dolayısıyla öğrenciler mezun oldukları andan itibaren işsizlik riskiyle yaşamaya başlıyorlar. Kısacası Türkiye'de de üniversite öğrencisi olmak hayatın olumsuz yönleriyle karşılaşmadan önce "rahat" olan son dönem olarak görülmekte öğrenciler bu dönemde kredi de kullanarak borçlanmakta ve mezun oldukları anda hem kişisel bunalımlara hem sosyal baskıya hem de borç baskısına girecek asgari ücretle herhangi bir işi kabul etmek durumunda kalmaktalar. Tüm bu durum eğitim sisteminin meselesi gibi görünse de daha çok ekonominin meselesi olduğunu düşünüyorum ve doğru ekonomi politikalarıyla üniversite eğitimlerinin hızla iyileşeceğini çünkü üniversite okumanın daha anlamlı hale geleceğini düşünüyorum. Öğrenciler için daha anlamlı hale gelen okul ve lisans derecesi mezuniyetinin niteliğini hızla arttıracak temel faktör olduğunu düşünüyorum.

(devamı sonraki sayfada) ►►►

Üniversite öğrencisi olmak.

(önceki sayfadan devam)

Damla Köseoğlu (İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü)

Lisans eğitimimi İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde tamamladım. İstanbul birçok insana göre üniversite okumanın en zor olduğu şehirdir aslında. Ki maddi ve manevi açıdan durumun gerçekten böyle olduğunu söyleyebilirim. Kültür-sanat, spor, sinema gibi alanlarda ülkemizin en önde gelen şehri olması öğrencilik dönemlerinde birçok alanda kendini geliştirme imkanı taşıyorken bir yandan da bunun için maddiyat gerektiriyor. Çok fazla olmasa da diğer şehirlere göre daha fazla olduğu yadsınamaz. Bunun dışında eğitim aldığım fakültenin bu bölümünde umduğumu buldum mu diye kendime soracak olursam cevabım kesinlikle hayır olur. Giderken kafamda tasarladıklarımla gittiğimde bulduklarım arasında dağlar kadar fark vardı. Arkadaşlık ortamı umduğum gibi değildi ki zaten şu anda üniversiteden gördüğüm herhangi bir arkadaşım yok. Birkaç ders ve öğrenim görevlisi dışında İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi maalesef bana gazeteciliğe dair de fazla bir şey katmadı. Ki zaten okuduğum bölümden bambaşka bir mesleği icra ediyordum şu anda. Derslerde sürekli bu alanda iş sahibi olmanın ne kadar zor olduğundan bahsediliyordu zaten, durum gerçekten de böyle. Stajımı iyi bir gazetede yaptım, orda birçok saygın insanla tanıştım ancak dördüncü sınıfın en başında bu mesleği yapmaktan vazgeçmiştim bile. Gazeteciliği ciddi anlamda sürdürebileceğiniz iki şehir var bana göre. İstanbul ve Ankara. Ve sanırım ben büyükşehir insanı değilim. Staj yaptığım ortamda bu mesleğin çalışma koşullarına dair de fikrim oldu elbette. Fiziki olarak zor koşullarda çalışılmıyor belki, yani güzel ofislerde yapılıyor bu iş en azından benim staj yaptığım yerde böyleydi. Ancak zihinsel olarak yorucu, baskıyı sürekli üstünüzde hissettiğiniz bir ortam vardı. Çalışma saatleri bireyin kendisine çok da zaman ayıramamasına sebep oluyordu. Tabii toplumda tanınmış olan kişilerle tanışıp iletişim kurmak, kendinizi geliştirebileceğiniz ortamlara girip çıkmak gibi artıları da var bunun. Ancak bu şans da maalesef çok az kişi buluyor. Birçok değişik fakülte mezunu mezun olduğu alandan farklı alanlara yöneliyor elbette ancak sanırım İletişim Fakültesi bu yönelimin en fazla olduğu fakültelerden biri. Çünkü sektörün durumu maalesef ortada.

Ö.S. (İzmir Katip Çelebi Üniversitesi mezunu / Hacettepe Yüksek Lisans)

Uzman olmak isterken pişman olanların fakültesidir İİBE (İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi). Üniversite sınavına girdiniz büyük hayallerle İstanbul'da Ankara'da siyasal bilgiler, iktisat, maliye vb. İİBF bölümlerini yazdınız. Teyzeniz kamu yönetimi okuduğunuzu duyunca "vegenim kaymakam olacak" dedi. Esnaf maliye okuduğunuzu öğrendiğinde "sen yarın öbür gün bizim tepemize binersin" dedi. Ooo hele bir de iktisatçı oldun mu parayı kırdın zaten İİBF'de. Tahmin ettiğiniz gibi bunlar sadece reklamları yani hayaller kısmı, işin bir de hayatlar kısmını anlatalım. Mezun oldunuz gönlünüz kaymakamlık, müfettişlik, denetmenlik gibi bir KPSS'a GRUBU kariyer mesleğine düşüseye yandınız. Bir İİBF'linin a GRUBU aşkı Leyla için çöllere düşen Mecnun'un aşkıyla yarışır. Sırasıyla;

- Önce Kpss genel kültür genel yetenek oturumuna girecek. Sonra kpss a denilen alan oturumuna girecek burada 20 25 tane baba dersten sorular çözecek ki puanı olsun.
- puanı aldı bu sefer ilan bekleyecek kurum bir ilan verse de sınava girsek diyecek.
- kurum ilanı gelse (ki gelmesi yılları bulan ilanlar var) kurum sınavına girecek (kpss yetmedi tabi) -sonra kurum sınavı geçerse kurum mülakat yapacak bir de sonuç açıklanmasını bekleyecek (en son 30 günde açıklanması gereken sonuç 150 günde açıklanır. SGK denetmen yardımcısı alımında.
- bu süreçleri başarılı bitirdiysen ne ala ama bitirmediyse sil baştan alacaksın el mecbur. Velhasıl yazarken bile yorulduğum bu süreci 4 5 senedir yaşayan insanlar var. Ha küçük bir şaka ekleyeyim kanuna göre 35 yaşından sonra uzman olamazsın yasak kardeşim yasak □ (Ama maliye bakanlığı son kanun ile kurum içi sınav açtı her yaştan her kademedeki insan girebiliyor. İroniye gel!) Ezctimle hayallerinin peşinden koştuğu için çile çeken İİBF varken nasıl gelecek kaygısı olmasın? Vezir olalım dediler rezil oldukları ile kaldılar çünkü kimse bu zorlu yolu bilmiyor.

Edanur Erdoğan (Giresun Üniversitesi Gazetecilik Mezunu)

Türkiye'nin küçük bir ili olan Giresun'un şirin kasabası Tirebolu'da okudum. Ana kampüstün uzak olduğu ve sadece 3 bölümü olan fakültenin arkadaşlık çeşidi çok kısıtlı idi. Yeni yüzler sadece güz döneminde okula gelen yeni öğrencilerdi. Herkesin birbirini tanıdığı bir üniversite. Küçük ve yeni açılmış bir okula göre başarılı bir akademik kadrosu vardı ama öğretim elemanı eksikliğinden var olan hocaların ders yükü çoktu. Buda hocalarımızın yorulmasına yol açıyordu. Ve bazen bu sorun ders çeşitliliğine de engeldi. Yeni açılan her okul gibi sürekli yenilenen müfredata alışmak da bazen zor oluyordu. En büyük sorun ise bölge halkının öğrenciye müşteri gözü ile bakması idi.

Kısıtlı kıy ortama isyan edip eve çıkmak isteyen öğrencilere 300 tl'lik evler kişi başına bölünüyor eğer 3 kişi kalacaksa bu fiyat 900 tl oluyordu. İlçeden sıkılıp hafta sonu şehir merkezine gitmek isteyen öğrenciler ise fahiş olmuş fiyatlarına razı olmak zorunda kalıyordu. Maddi sıkıntılar çeken çoğu öğrencinin yapabileceği tek iş garsonluktu ilçede. Yeni açılan mekanların ucuz iş gücü kaynağı öğrencilerdi. Ve neredeyse başka bir iş imkanı yoktu. Şanslıysanız okulda çalışma hakkını kazanabiliyordunuz. Fakülteden mezun olan çoğu öğrenci içinde durum farksız değildi. 50 kişiden belki sadece 10 öğrenci okuduğu alan ile ilgili iş bulabiliyor. Erkeklerin çoğu askerde devam etmek zorunda kalıyor. Bazı öğrenciler polislik için mücadele ediyor. Ve çoğu öğrenci market giyim gibi mağazalarda ya da kafelerde buldukları ilk işe sanılıyorlar, çok az öğrenci ise benim gibi lisans sonrası eğitimine devam etmek istiyor ve bunun için çabalıyor.

Feyyaz Demir (Bülent Ecevit Üniversitesi İngilizce Çevirmenlik Bölümü Mezunu)

İngilizce ve Çevirmenlik Bölümü Mezunu Üniversite benim için, özgürlüğün başlangıcıydı. Öyle sanırdım. Aileden uzaktaki, tamamen tek başına geleceğin için geçireceğin yıllardı. Nereden bilirdim, okuduğum bölümle ilgili çalışmayacağımı... Zonguldak'ın ilçesi olan Çaycuma'da okudum üniversiteyi. Buraya gelmeden önce her lise öğrencisi gibi bende bölümümle alakalı araştırma yaparak geldim. Uygulamalı İngilizce ve Çevirmenlik bölümü, devlet üniversitelerinden Bülent Ecevit Üniversitesi'nde açılmıştı. Gelecek olarak tabiki çok güzel bir bölüm bitirmiş oldum. Lakin eğitim olarak tamamen bağımsız bir yerde eğitim gördüğümde okuduğum bölümden anlaşılacağı üzere uygulamalı kısmı olmadan bitirdim. Çünkü yabancı ülkelere turist gelmiyordu. Kendi imkanlarımla internet ortamında yabancı arkadaşlar edinerek geliştirmeye çalıştım. Bazen de yabancı diziler izleyerek, müzikler dinleyerek... Az öncede dediğim gibi, gelecek olarak tabiki güzel bir bölümden mezun oldum. Mezun olmakla kaldım çünkü Türkiye şartlarında ne devlete memur olarak girebilirim ne de özel kurumlarda kendi bölümümle rahat iş bulabilirim. Yok. Bunu anladığım için bende diğer kendi bölümünde ilerleyemeyen ya da iş bulamayan kişiler gibi, başka bir işe girdim ve yaklaşık 5 senedir aynı yerdeyim. Üniversitede arkadaşlıklar çok başka. Çünkü her birimiz başka başka şehirlerden gelmişiz. Neyle karşı karşıyayız bilmiyoruz ama bir o kadar da safız. Çok aktivite yapabileceğimiz bir yerde okumadık tabiki. Alanımız kısıtlı ve tabiki kısıtlı şeyler yapıyorduk. Genellikle her birimiz kendi halimizde evde bilgisayar başında internette dolaşırdık. O dönem şunu anlamıştım. Küçük bir şehir de bulunmak ve yaşamak, düşünceleri de küçültüyordu. Kurulan bir düzene devam ediyorduk. Tabiki halen gördüğüm kişiler var. İyi ki varlar dediklerim...

Münferit (TOBB ETÜ Mezunu)

Kazandım - kazanamadım, kazandım şükür. Başlıyorken okul, her gencin hayali, üniversite □ Öyle ya çocukluğumuzdan beri üniversite okuyup iş sahibi olmaya programlandık. Üniversite yılları hem eğlenceli hem başarılı geçmeliydi ve mezun olduğumuzda hayata dair tüm fikirleri yanlışsız biliyor olmalıydık. Peki ne oldu? Üniversiteyi okuduk bitirdik, mutluyuz, umutluyuz, heyecanlıyız. Hadi iş, para, hadi mutluluk ak bana.. Tabi ki kimse sizin peşinizde koşmayacak, öyle saçma bir beklenti

ve gelecek kaygısı...

◀◀ içerisine girmediniz dimi? Neyse girdiyse de çıkıyorsunuz, merak etmeyin. Ardından başvurularınız başlıyor, 1-2-3 derken dönüş olmayınca şaşkınlığınız artıyor, bu sefer aile baskılarına başlıyor: Hadi canım çalışsana, ee okuttuk ya, hadi ama sen çalışmak mı istemiyorsun? Böylece kendinizi sorgulama süreciniz hızlanıyor. Neyse, evet haklılar doğru başvuru yapmıyorum sanırım diyip tekrar öz geçmişini düzenliyorsun. Açık pozisyon olsun olmasın şirketlere mail atıyorsun, bekleviye devam ediyor. Neyse diyelim çağrıldınız görmeye, hazırlanıyorsunuz, yeterliliklerin tamam, konuşmanız - cevaplarınız her şeyiniz tamam. Ne derseler beğenirsiniz: Referansınız kim? Kem küm öz geçmişinizde referansınız var aslında ama bakalım kimin numarasını verebileceksiniz, ne kadar değer görmelisiniz, şirketlerin de referans çeşitleri var. Başvurduğunuz şirketleri iyice araştırın, ne isterler, sizin yeterliliğiniz onu tatmin ediyor mu veya siz bir şirkette insan kaynakları uzmanı olsanız öz geçmiş sizin elinize geçtiğinde ne görmek istersiniz, neye göre eleme yaparsınız? Her şeyi not edin, var olan yeteneğinizi istemlere göre düzenleyin, umudunuzu kaybetmeyin. Ben umudumu kaybetmedim, aramaya devam, yoksa bile yaratacağız artık, üniversite okuduk dimi, para kazanmamız gerek dimi?

Halil-i Hayal (İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Mezunu / Marmara Üniversitesi Yüksek Lisans öğrencisi)

7 yaşından beri oku, hayatın okumakla geçsin. Üniversiteye geldiğinde, gazetecilik bölümünün ilk yılını Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde okuduğunda dersin ki, ben bu bölümü burada okusam bir ilerleme kat edemem, sonra gider ikinci sene alanında en iyi olduğunu düşündüğün İstanbul Üniversitesi'ne yatay geçişini yaparsın. Üniversiteye başarılı bir şekilde devam edersen, bir yandan da akademik hayat düşünüyorsun. Üniversite biter, mezun olunur, yüksek lisansa girilir. Bu süreçte herhangi bir staj yapılmaz çünkü, akademisyen olacağım hayali ile yola devam edilir. Fakat yüksek lisansa geldiğinde, her ne kadar İngilizcenin sana sıkıntı çıkardığını bildiğin halde ve yabancı dil sınavının düşük olduğu halde, İngilizce sınavı yüksek olan arkadaşlarının bile akademik kadro bulamadığını gördüğünde içini bir karamsarlık kapsar ve acaba doktora devam etsem mi, etmesem mi sorusu alır başını gider. Bir dört yılını daha harcamalı mıyım? Buna değer mi? Üstüne bir de askerlik zamanı gelmiştir. Acaba yüksek lisans bittikten sonra hemen askere mi girmeliyim, yoksa KPSS'ye girip polislik mi deneyeyim? Evet doğru gördünüz, yüksek lisans mezunu olarak akademisyenlik hayalini terkedip başka bir meslek düşünmekteyim. Peki bu zamanlara nasıl geldik? Evet İngilizcem kötü. Neden kötü? Eğitim sisteminiz yüzünden kötü, İngilizce kursuna gittiğim halde temelimi kötü olduğu için oranın da işe yaramaması kadar kötü. Ha şimdi bu bir bahane gibi gelebilir. Peki İngilizcem çok iyi olsaydı şu an üniversitede akademik kadro bulabilecek miydim? Tabiki hayır. Yine de umutsuzluğa kapılmamak gerek, ilerleyen zamanlarda kadro denk gelebilir fakat işte o ilerleyen zamanların ömrünüzden gittiğini bilmek bir garip hissettirir. Buraya kadar yazdıklarım hayatımın son zamanlarının bir ümitsizlik versiyonu olabilir. Fakat "TRT Yetenek" adlı programa başvuru yaptım

ve bu aralar onun sınav ve mülakat sürecindeyim. Eğer kazanırsam mezun olduğum bölüm olan gazetecilik mesleğine adım atmış olacağım. Yani artık bu ümitsizliği yenmek vakti gelmiştir ve sektöre girme kararı verilir, bir yandan da yüksek lisans eğitimi devam edilir. Hayatı olumsuz etkileyen corona, ülkemizden gittiğinde iş başvuruları yapılmaya başlanır ve hayaller tekrar canlanır. Hayallerle dolu bir dünyada, insanların hayallerinin peşinde koştuğu ve imkansızlıklara ulaştığı durumlar bile olsa alternatif yeni hayallere dalması ve onların peşinden koşacağı mutlu ve güzel bir Dünya görmek dileğiyle..

Kitap Etkisi (İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Mezunu)

Üniversite yıllarım bir bir yandan çok güzel bir yandan da en sancılı geçen yıllarım arasındadır. En başta aileden ayrı kalmaya ve tek yaşamakla birlikte gelen sıkıntılara göğüs germeye çalışırken sonra aslında içinde yaşadığım bu öğrencilik yıllarının kıymetini mezun olduktan sonra daha iyi idrak ettim diyebilirim. Çünkü herkes gibi ben de büyük umutlarla kapısından girdiğim üniversiteden mezun olduktan sonra gerçek hayat merhaba dedi. Bu merhaba da öyle hoş bir karşılama olmadı açıkcası. Çalışmaya başladığım iş hiç de mezun olduğum bölümle alakalı değildi ve beni aşırı mutsuz eden bir ortamda çalışmak zorunda kalanlar kervanına ben de katıldım. Bir yandan iş stresi ve bir yandan verdiğim emeklerin karşılığı bu muydu düşüncesi. Ama her şeye rağmen para kazanabildiğim ve bir işimin olduğu için böyle koşullarda bir rahatlatma hissiyatı ile duygu karmaşası. Peki dedim sonra kendime sen. Sen ne istiyorsun hayattan? Seni ne mutlu eder? Nasıl çalışmak istersin 8/5 masa başı bir iş mi yoksa her zaman dinamik olan üretimde ve fikir alışverişinde bulunabileceğin bir gelecek mi? Ben ikincisinden yana şansımı kullanmak istediğime karar verdim. Aslında mezun olduğum bölümden de memnun olduğumun ve benim işimin gerçekten gazetecilik olabileceğinin idrakına o zaman vardım. Ben bir çok arkadaşımın ziyade "okuduğum bölüme puan tuttu geldim zaten daha sonrasında başka bir iş yapmak istiyordum" cümlelerinden değildim. Ben gerçekten üretimde ve fikirlerimi rahatlıkla beyan edebileceğim, her daim dinamik olabileceğim, heyecanı yüksek bir iş istiyordum. Tabi ki o da gazetecilikti. Hatta bölüme girdikten ve dersleri tanımaya başladıktan sonra bu fikrim spor alanında daha fazla ilerledi. Sporun heyecanını ve atmosferini seviyordum. Beni spora çeken bir kuvvet vardı içimde ve bu kuvvet yakından okuduğum bölümle de çok ilgiliydi. Milyonların takip ettiği ve hep desteklediği

tarafat grupları geniş camialardan oluşan sporlar. Ve bu spor dallarını taraftarlarla buluşturmaya vesile olan basın ekipleri. Tüm bunlar beni heyecanlandırırdı dursun. Zaman su gibi akmaya devam etti, anladım ki bu alana dair herhangi bir dersimde de ne yazık ki gösterilmesi gereken ilgi gösterilmedi gibi spor basını dersini de öyle alelade alıp geçtik. Yani aslında derslerde de gereken ilgi alaka pek verilmeyen bir akademik ortamdan bahsediyordum. Velhasıl üniversiteden mezun olana kadar bu hayalimin peşinden gitmeye devam ettim. Yani kendimi avutmaya. Baktım ki staj başvurusu için kimse dönmüyor. İş başvurusu yapıyorum yine bir dönüş yok. Dönüş olsa bile iş görüşmesine gidebilecek gücüm bile yok. Çünkü sıfırdan bir hayat kurmak için bir güvencem bile yok. İşte tüm bunlar da kafama dank edip beni aydınlatınca bir sonuca vardım. Geçici de olsa bir işte çalışacak ve para biriktirip ben de İstanbul'da işçi olma kervanına katılacaktım. İşte hala o hayalim için çabalıyorum. Kim bilir belli olmaz belki o izlediğiniz ve taraftarı olduğunuz takımın maçları için röportaja gidip, sahada haber için koştururum. Umarım da öyle olur ben hala aynı hayalimin peşinden gitmek için çabalamaktayım. Benim gibi genç mezun arkadaşlara da tavsiyem o ki her işi görün çalışın tecrübe edin, hatta çalıştığınız ortamı da sevmeyin ama en önemlisi kendinize olan inancı ve güveni kaybetmeden bunları yapın...

Biliyorum ki güzel şeyler olmalı ve her emek karşılığını bulmalı. ■

Bir küçük melodi ve dans...

Eskişehir'den genç bir kız... Düşlerini gerçekleştirebilecek kadar azimli ve bilinçli. Kültürel dokusu ile kimi yaşlılarına göre olan yaşam farkındalığıyla dikkat çekiyor. Duygusal bir genç kız olmasının yanısıra asi bir yapısı da var... Bir dans tutkunu ve çok genç yaşta kitabı olan taze bir yazar...

aziz yavuzdoğan / genç figürler

Ayçanur'u, Odunpazarı Belediyesi'nce birkaç ay öncesi, Eskişehir'in yazar ve şairlerini buluşturduğu bir pazar kahvaltısında, aynı masa etrafında bulunduğumuzda tanıdım. Ortamda çoğunlukla kendisinden çok yaşlı insanların bulunmasından olsa gerek, oldukça çekingen görünüyor. Fakat, yayımlanan tek bir kitabı olsa bile, kahvaltı buluşmasına Eskişehirli bir yazar olarak davet edilmesinden dolayı saklayamadığı (en azından benim gözlemlediğim) bir mutluluk da vardı gözlerinin ışıltısında... Toplantı sonrası genç olması ve diğerlerine göre az tanınır olmasından kaynaklı belki de, çevresindeki insanlardan çokça ilgi gördü. Ben de bu genç insanı merak edip, ayaküstü konuşarlardan biri oldum... Sanatsal anlamda geleceğinden umut gördüğüm ve önemseydiğim gençlerden biri olan Ayça ile, Kalbur Saman okurları daha yakından tanışın diye bir söyleşi gerçekleştirdik...

• Kendinden söz eder misin biraz?

Doğduğumdan beri Eskişehirde yaşıyorum. Şehre her yönü ile hayranım. 18 yaşındayım. 8 yılını Atayurt Okulları'nda ve 4 yıllık lise eğitimimi de Özel TED Eskişehir Koleji'nde tamamladım. Üniversite sınavına hazırlanıyorum ve hedefimde İstanbul Teknik Üniversitesi var. Hobilerim ise çok farklı alanlara dağılmış durumda. Extrem sporlara bayılıyorum. Umarım tüm extrem sporları yapmaya fırsatım olur. 8 yıla yakın profesyonel anlamda yüzme branşı ile ilgilendim. Kendimi, okulumu, kulübümü ve şehrimi temsil etme imkânı oldu. Onun dışında müzik tutkum, dans da hayatım. Her sabah kalktığımda müziğim baş ucunda aynanın karşısında bulurum kendimi. Eksiksiz her sabah. Hobilerim arasında olmazsa eksik kalmam diyebileceğim dans kesinlikle.

• Dansa ilgin ne zaman başlad?

Belirli bir tarih söylemem çok zor. Kendimi bildim bileli içimde olan bir tutkuydu. Çoğu zaman evdeki

aynanın karşısında umutlarımla beraber dans ederdim. Bir süre sonra kendimi ifade etme şeklim oldu. Kendimi ararken bulduğum yerdı dans. Hiç bu kadar özgür hissedebileceğim bir ortama daha sahip olabileceğimi düşünmüyordum.

• Profesyonel bir eğitim alıyormusun bu konuda?

2017 yılında Arınna Dans Okulu'nda salsa eğitimi aldım fakat kendimi çok yakın hissedemedim salsaya. 2018'in yazından beri Studio 111 (eski adı ile Eskişehir Dans Akademisi)'nde hip hop dersleri almaya başladım. Üzerimde inanılmaz büyük bir emeği vardır Engin hocamın.

• Hangi danslarla aran iyidir?

Modern dans, bale, high heels, salsa, bachata ve hip hop biliyorum. Fakat kendimi ifade etmeme en çok yardımcı olan modern dans diyebilirim. Fakat benim yaptığım dansı belirli bir kategoriye koymıyorum ben çünkü dansımı müzik ve müziğin bana hissettirdiği duygular oluşturuyor. Bu nedenle bazen urban, bazen hip hop bazen modernatn ekleyebiliyorum dansıma. En çok hoşuma giden de bu.

• Kendine örnek aldığın dansçılar?

Türkiye dans konusunda inanılmaz hızlı ilerleyen bir ülke bana kalırsa Ömer Yeşilbaş sayesinde. Çünkü dünya dansçıları ülkemize getiriyor ve tanıtıyor bu çok önemli bir şey. Bu nedenle ileride Ömer hoca ile çalışmak isterim. Dünya'da ise beğendiğim isimlerden bazıları Bada Lee, Jade Chynoweth, Jojo Gomez, Delaney Glazer, Autumn Miller, Salvador gibi isimler.

• Dans ederken neler hissediyorsun?

Güneşli bir günde, deniz kenarında rüzgarların yüzünüzde yansıma yaptığını ve saçlarınızın arasından usulca geçtiğini hayal edin. Bazen o huzuru veriyor. Tüm benliğimle tutunmamı sağlıyor yaşama. Bazen ise tam tersi isyanımı simgeliyor. Hayata karşı sert ve keskin duruşumu. Genelde bu iki duygu arasında gidip gelirim. Ama tabiki müzik belirler ruh halimi.

• Bu alandakendini yeterli görüyor musun?

Kendimi hiçbir zaman yeterli görebileceğimi düşünmüyorum çünkü dans "öğrendim, bitti, bu

**Ayçanur Erad.
18 yaşında.
Profesyonel yüzücü,
dansçı ve taze bir
yazar. Ve daha önemlisi
genç yaşına karşın
kendi farkındalığında,
zorluklara direnebilen,
düşlerini gerçekleştirecek
kadar duygulu ama bir
o kadar da gerçekçi, güçlü ve
asi bir genç kız.**

kadardı." diyebileceğim bir şey değil.

Her seferinde farklı şeyler öğreniyorum. Aldığım veya gördüğüm derslerden izlediğim videolara kadar hepsi bir çok şey katıyor bana. Çünkü dans sadece seninle alakalı bir konu değil. Sadece senin tarzın yok. Dünyadaki herkese farklı şeyler hissettirir, farklı tarzlarda şekli verir. En güzel yanı da o tarzları keşfetmek. ►►►

**Ayça'nın hiçbir
kategoriye koymadığı
ilk kitabı
"Bir Küçük Melodi"**

8 kalbur saman

Çizgilerle “Metafor”

Son zamanlarda TV ekranlarında mesleğiyle ilgili konularda danışılan isimlerden biri olan Adli Tıp Uzmanı Prof.Dr. Halis Dokgöz, aynı anda başarılı bir karikatürist. Halen Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi, Adli Tıp Anabilim dalında öğretim üyesi olarak görev yapan Dokgöz, 1985 yılından beri karikatür çiziyor. Çeşitli dergilerde çizimleri yayımlanan sanatçı, birçok ulusal ve uluslararası yarışmalarda da ödüller kazandı. Dokgöz'ün daha önce çıkmış iki kitabı daha var...

aziz yavuzdoğan / kitap

Karikatürist ve Adli Tıp Uzmanı bir akademisyen olan Prof.Dr. Halis Dokgöz'ün “Metafor” adlı yeni karikatür kitabı yayınlandı. Beşbalık Yayınevi tarafından yayınlanan kitap 16x22 cm tamamı renkli 200 sayfadan oluşuyor. Dokgöz'ün Çin, Güney Kore, Fransa, İspanya, Almanya, Norveç gibi ülkelerde ödül aldığı ve sergilenen çalışmaları yanında 2016-2018 yılları arasında **Hürriyet Gazetesi Çukurova**'da **Metafor** köşesinde günlük olarak yayınlanan karikatürlerinden seçilen karikatürler ve son dönem çizimlerini kapsayan kitapta okuyucuyu metaforlar yoluyla grafik mizah yolculuğuna çağırıyor. Grafik mizahın öncüleri **Turhan Selçuk** ve **Semih Balcıoğlu** gibi ustaların izinde kitapta kullanılan metaforlar bazen karikatürün nesnesi bazen de öznesi halinde karşımıza çıkıyor. Karikatürler daha çok ekosistem, çevre, birey, insan ilişkileri, sistem, tıp, hukuk, insan hakları, çocuk hakları, kadın hakları gibi konuları toplumsal yaşama ilişkin geniş bir perspektiften ele alıyor.

Daha önceden “**Güneşin Girmedığı Yere**” ve “**Çizgisel**” adında 2 kitabı bulunan Dokgöz'ün bu 3. karikatür kitabı oluyor. Kitap www.akademisyen.com sitesinden ve kitap satan internet portallarından temin edilebilir.

◀◀◀ • Gelecek ile ilgili planlarımlardır?

Kendimi geliştirebilirim kadar geliştirmek istiyorum. Elimden geldikçe derslere girmek öğrenmek istiyorum. Daha sonrasında hala bunları yaparken eğitim vermeyi ve başka insanlarla ruhumu, mutluluğumu, dansımı paylaşmayı çok isterim.

• Edebiyatla ilgili olduğunu biliyorum. Yayımlanmış bir kitabın var. Neler söylemek istersin?

Evet bir **günlük/deneme** tarzı bir kitabım var. Fakat kategoriye koymayı çok sevmiyorum. Okur nasıl hissediyor ve düşünüyorsa o kategoriye girsin kitabım. Kimileri için anı, kimileri için günlük hatta kimileri için kişisel gelişim bile olabilir. Ve bugüne kadar yapmış olduğum işlerden en gurur duyduğum diyebilirim. Çünkü kitaba kalbimi verdim. Genç bir kız olarak bu dönemde neler yaşanabilecekse çoğunluğu yaşadığımı düşünüyorum. Ve yalnızdım... Ailem, arkadaşlarım herkes yabancı gelmeye başlamıştı. Anlatabileceğim ve anlatsam bile beni anlayacaklarını düşündüğüm kimse yoktu. Ben de kendimi kendime anlatmaya o an karar verdim. Yıllar geçti ve 3 yılın içinde kendimden o kadar çok şey öğrendim ki anlatamam. İnanılmaz bir duyuydu. Ve benim bu zorlukları yaşadığımı olabilecek orada bir yerlerde bir çok kişi olduğunu biliyorum. Kız ya da erkek fark etmez. Kitabı yayınlamamın sebebi de bu. Hiçbiri yalnız değil ve hiçbirini acısını dindirmek için başkasına muhtaç değil.

• Kendini çok iyi ifade ediyorsun. Son olarak bu ülkede genç olmak nasıl bir şey?

Yaşımdan dolayı çoğu ortamda saygı görmedim. Buna kendi ailemin içindeki ortamlar da dahil. Düşünce ve fikirlerim her zaman tecrübesiz ve “**çocuksu**” olarak nitelendirildi. Fakat ben bunun böyle olmadığını söyleme gereği duymadım. Çünkü söylersem yine “**çocuk işte senin bildiğin o!**” tepkisini alacağımı biliyordum. Ama bu benim çalışmama veya başanma hiçbir zaman engel olmadı. Evet, ailenin desteği her zaman bir artı getirir. Sadece olmamasının bana eksisi olmadı diyebilirim. Bu nedenle genç ve “**tecrübesiz**” olarak değerlendirilen kesimin bir gün iç sesi olma ümidindeyim... Bu söyleşi için inanılmaz mutlu olduğumu belirtmek isterim. Kendimi anlatmam için fırsat verdiğiniz için de teşekkür ederim... ■

Öpücük

öykü: KATE CHOPIN / desen: ESRA SELÇUK

Dışarı hala aydınlıktı fakat içeride perdeler örtülmüştü ve şömineden çıkan hafif duman, odaya loş, tuhaf bir ışık yayıyor, koyu gölgeler bırakıyordu.

Brantain, bu gölgelerden birinde oturuyordu, adamı sarmıştı ve bundan rahatsız olmuyordu. Karanlık sayesinde aşk dolu bakışlarını şömine alevinde oturan kıza rahatça yöneltebiliyordu. Kız çok güzeldi, sağlıklı esmer kızlara has güzel bir ten rengi vardı, kucagındaki kedinin ipeksi tüylerini okşarken çok sakın görünüyordu. Ve arada sırada gölgede oturan arkadaşına hafifçe bakış atıyordu. Kafalarında düşündükleri konulardan değil de, farklı şeylerden söz ediyorlardı. Kız, erkeğin onu sevdiğini biliyordu, hislerini saklayamayacak ve saklamaya niyeti de olmayan saf, dobra biriydi. İki hafta geçmişti, kızla arkadaşlık etmekte ısrarlı ve istekliydi. Kız, kendinden emin bir şekilde adamın ona açılmasını bekliyordu ve kabul etmeye hazırdı. Oldukça ilgisiz ve çekici olmayan **Brantain**, muazzam

zengindi ve kız bu zenginliğin ona sağladığı muhiti seviyor ve istiyordu.

Son fincan çaylarını içerken, sohbet ara verdiklerinde kapı açıldı ve içeri **Bratain**'in çok iyi tanıdığı bir adam girdi. Kız başını adama doğru döndürdü, adam bir veya iki adım kızın yanına geldi, eğildi ve – kız adamın öyle bir şey yapacağını düşünmemiştir çünkü ziyaretçisini gördüğünü sanmıştı – ateşli bir şekilde kızı dudaklarından öptü.

Brantain yavaşça ayağa kalktı, kız da. Yeni gelen adam ikisinin arasında duruyordu ve yüzünde eğlenmiş, meydan okuyan ve şaşkın bir ifade vardı. **Brantain** “çok oturdum, bi-bilmiyordum, hoşcakalın demeliyim” diyerek kekeledi. İki eliyle şapkasını tutuyordu ve muhtemelen kızın ona elini uzattığının farkında değildi. Kızın hala aklı başındaydı ama konuşacak gücü bulamıyordu.

“Eğer onun orada oturduğunu gördüysem Allah canımı alsın **Nattie**, umarım bir gün beni affedersin, ne oldu?” Kız öfkeyle döndü, “dokunma bana, yaklaşma yanıma! Zili çalmadan niye içeri giriyorsun?” Adam kendi haklı çıkartmasına, soğukça “her zamanki gibi ajabeyinle geldim, yan sokaktan geldik, o yukarı çıktı, ben de seni görürüm umuduyla buraya geldim. Olan biten yeterince basit ve seni tatmin etmesi gerekir, bu kötü tesadüf kaçınılmazdır. Fakat lütfen beni affettiğini söyle, **Nathalie**”.

Sesi yumuşamıştı. “Seni affetmek mi! Sen ne dediğinin farkında değilsin, bırak geçeyim, seni bir gün affetmem çok şeylere bağlı olacak” **Brantain** ile konuştukları ikinci toplantıda genç adamı gördüğü zaman çok tatlı bir dobralıkla yanına yaklaşmıştı. Hoş ama kararlı bir gülümsemeyle “sizinle biraz konuşabilir miyiz bay **Brantain**?” dedi. Adam son derece mutsuz görünüyordu ama kız

onun koluna girip de, boş bir köşe aramaya başlayınca, yüzündeki neredeyse komik i fadeye bir umut ışığı karıştı. Kız çok samimiydi.

“Belki sizinle görüşmemeliydim bay **Brantain**, fakat fakat geçen öğleden sonra olanlar yüzünden çok rahatsızım, perişanım. Sizin bunu ne kadar yanlış yorumlayacağınızı ve inanacağınızı düşündükçe...”

Brantain'in yuvarlak, saf yüzündeki kederin yerini ümit alıyordu. “Tabii, sizin için önemli olmayabilir ama benim için önemli, bay **Harry**'nin çok eski bir dost olduğunu bilmenizi isterim. Ya, biz hep kuzen, abla kardeş gibi olduk, ajabeyimin en yakın dostudur ve ailemizden biridir. Ah, biliyorum bunları size anlatmak saçma ve asilane değil ama...” Kız neredeyse ağlayacaktı, “ama sizin hakkımda ne düşündüğünüz benim için çok önem arz ediyor.” Kızın sesi çatallaşmıştı. **Brantain**'in yüzündeki tüm perişanlık kayboldu.

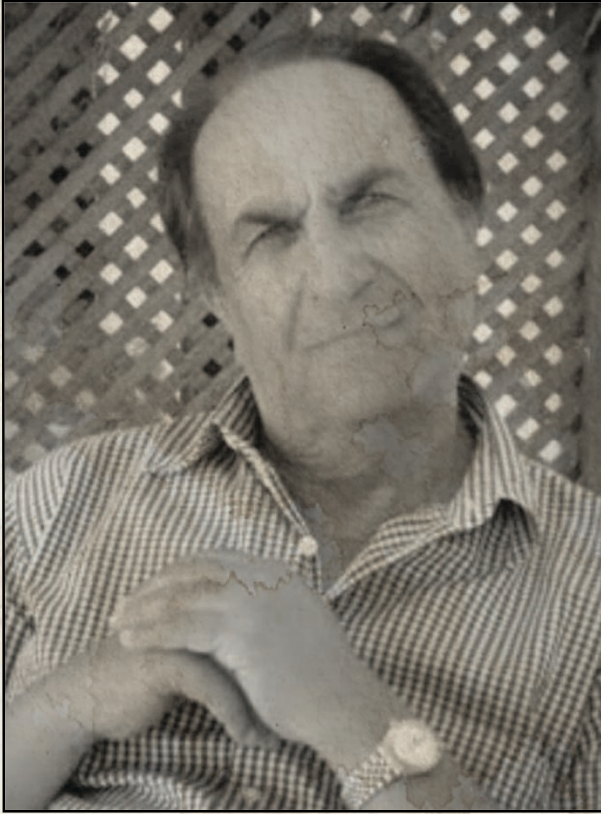
“O halde ne hissettiğimi gerçekten önemsiyorsunuz bayan **Nathalie**, size bayan **Nathalie** diyebilir miyim?”

Her iki yanı zarif, büyük çiçeklerle süslü, uzun, loş koridora saptılar ve koridorun sonuna dek yavaş yavaş yürüdüler. Aynı yolu geri döndüklerinde **Brantain**'in yüzü aydınlanmıştı ve kızınkindede bir zafer ifadesi vardı. Düşünde **Harry** de davetliler arasındaydı. Kızı tek başına bulacağı nadir bir anını kolluyordu.

Gülümseyerek “**Kocan gelini öpmem için gönderdi**” dedi. Kızın yuvarlak yüzüne ve ışıldayan boynuna bir pembelik yayıldı. “**Böyle bir günde bir erkeğin nazık ve cömert düşünüp, hareket etmesi gayet doğal sanıyorum. Eşin, ikimizin arasındaki o hoş samimiyetin evliliğimizi bozmasını istemediği söyledi. Ona ne anlattığını bilmiyorum ama buraya seni öpmem için gönderdi.**” diyerek gülümsedi. Kız, kendisini taşları ustalıkla süren ve oyunu istediği yöne sokan bir satranç oyuncusu gibi hissetti. Gülümserken gözleri sevgiyle parlıyordu, Dudakları öpücük için aç bekliyordu. **Harry** devam etti “**Kocana söylemedim çünkü nezaketizlik olurdu, fakat sana söyleyebilirim artık kadınları öpmekten vazgeçtim, tehlikeli oluyor.**” Eh, kız **Brantain**'e ve onun milyonlarına sahip olmuştu. İnsan bu dünyada istediği her şeyi elde edemez ve kızın böyle umması biraz mantıksızlık olurdu... ■

Tekin Gönenc'in anısına...

Geçtiğimiz ay 87 yaşındayken aramızdan ayrılan yazar ve şair ağabeyimiz Tekin Gönenc, Sivas/Yıldızeli doğumluydu. İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, ABD'de University of Michigan'da psikofarmakoloji eğitimi aldı. Şiirleri sürekli olarak Vartık dergisi başta olmak üzere çok sayıda dergilerde yayımlandı. 1997'de yayımlanan "Gönlü Güercinli Kadın" adlı şiir kitabı, Kocaeli Üniversitesi Akademik ödülünü kazandı. Tünkiye Pen Yazarları Derneği, Türkiye Yazarlar Sendikası ve Edebiyatçılar Derneği üyesi olan Gönenc'in, "Gönlü Güercinli Kadın", Aşk Konuşur Bütün Dilleri", "Karanfil Sesleri" adlı şiir kitapları ile "Gizdüşümler", "Babamın Bırıkları Yoktu" adlı öykü kitapları bulunmaktadır...

aşk konuşur bütün dilleri

silme pus
ve buzul
besbelli üşüyorsun
hiç susmuyor
penguenleri
bakışlarının
ah bir dökülse
çözülecek
sularımda düğümlerin
duyarsın
derinlerde biryerlerde
insanın insana bölünmesidir yalnızlık
in artık iklimlerime
aşksa o
hiç korkma
nasılsa konuşur
bütün dilleri

tekin gönenc

en son yorulan

~Küçük İskender'in anısına...

hayatın duldasında asılıp kalır ya insan
yorgunluktan
atılan adımların yorgunluğu
yaşanan aşkların
kadınların
sitemleri, kaprisleri ve dinmeyen istekleri
dönen dünyanın serdeki sarhoşluğu
anlamadan
anlaşılmadan kayıp gitmek zamandan
gerçeklerin vurduğu darbeler
düşlerin yorgunluğu
kırılan, yok olup giden hayaller
gökyüzü ve deniz
ve tek mil bedenlerimiz maviye takılır kalır
yüklenirken dağarcığına
kahır, üzüntü, gam ve keder
sözcükler yorar insanı
anlamları derinliğince keser geçer
şiiirler yazıldıkça birer birer
hizar gibi çılgın bir sesle dönerler beynimizde
keser dilim dilim
liğme liğme eder
kimse bilmez
bilmek de istemez
en çok
en çabuk
en kolay
yorulanlardır şairler
zamanın kirmeninde
en son yorulan
uzanıp kalan öylece
Küçük İskender...

ahmet taşcıoğlu

ateşte uyuyan su...

hangi çağdayız seninle, bilmiyorum
gerçekte benden uzak yerini...

gönlüm sendeyken,
aklım bilmediğim başka bir yerde
alıp gezdiriyor yıldızlar sanki
biz yokuz diye her gece
birbirlerini...

Tanrım!
işkence içinde sözcükler barındırıyor dilim
suskunluğum mavi gökyüzünde
kırmızı kan gibi...

aziz yavuzdoğan
Prof.Dr. HALİS DOKGOZ

Genç bir Rus kızının hüznü öyküsü...

Nadya Rusheva

aziz yavuzdoğan / profil

Kısacık hayatında 10.000'den fazla çizim üretti. Henüz lisedeydi ve yetenek sınavlarına hazırlanıyordu. Ne yazık ki ani bir beyin kanaması, onu parlak geleceğinden kopardı. Fakat bu küçük kız çocuğunun bıraktığı sanatsal miras, onu büyük bir hayranlıkla hala yaşıyor...

Yaştları bebekle oynarken, o özel bir yeteneği olduğunu keşfetti ve 5 yaşından itibaren, genç yaşta ölümüne kadar elinden kalemi düşürmedi...

Daha 17 yaşında bir genç kızdı. 6 Mart 1969'da, okuldayken geçirdiği ani beyin kanaması sonucu hayata veda ettiğinde, geride 10.000 çizimden oluşan büyük bir sanatsal miras bıraktı. Ölümünün ardından önce Rusya'da sonra da dünyanın bütün sanat çevrelerinde, dahi çocuk olarak hafızalarda yer etti. Bugün çizgi dünyasının içinde olan hemen herkesin, onun çocuk yaşta ki büyük yeteneğine hayranlık duymaması, erken yaşta ki dramatik ölümüne de hüznlenmemesi mümkün değil...

Nadya, 1952 yılında Moğolistan'ın başkenti Ulan Bator'da, tiyatro oyuncusu baba (*Nicholas Rusheva*) ile balerin annenin (*Natalia Azhikmaa*) çocuğu olarak dünyaya geldi. Anne bir Tuvan (*Sibirya'nın güneyinde özerk Tuva Türk Cumhuriyeti*), baba ise Rus. Aile önce *Türkmenistan*'a daha sonra da *Moskova*'ya yer-

leşti. Küçük yaşlarda yeteneği keşfedildi. Çocuk skeçlerine eskizler çiziyordu. Tolstoy'un "Savaş ve Barış", Shakespeare'in "Romeo ve Juliette", özellikle Pushkin'in "Çar Saltan Masalı" başta olmak üzere tüm eserlerinden çok etkilendi ve okuduğu eserleri, hayal dünyasında canlandırarak binlerce desen çizdi. Postmodern edebiyatın öncülerinden Mihail Bulgakov'un 20. yüzyılın en önemli romanlarından kabul edilen "Usta ve Margarita" adlı eserini resimledi. Annesine, "Çizmek, onların hayatlarını yaşamak gibi bir duygu yaratıyor" diyordu. Elinde kalemiyle, hayal dünyasının kahramanlarıyla birlikte kısacık bir hayatı oldu. Sanat dünyası, onu ölümünden sonra farkettiler. Bugün Moskova'da onun adına bir müze var. Müze'de anma günleri, sergiler ve çeşitli sanat etkinlikleri gerçekleştiriliyor. Nadya Rusheva'nın eserleri, Petersburg Akademisi, Milli Kültür Vakfı ve Moskova'daki Puşkin Müzesi'nde ve Leo Tolstoy Müzesi'nde bulunuyor...

Babası Rus tiyatro sanatçısı Nicholas Rusheva (1918-1975), annesi ise Tuva'nın (Sibirya'nın güneyinde özerk Türk Cumhuriyeti) ilk balerinlerinden olan Natalia Azhikmaa (1926-)... Babası Moğolistan'da tiyatro eğitmenliği yaparken tanışıyor annesiyle. Ve evliliklerinden, Moğolistan'ın başkenti Ulan Bator'da Nadya dünyaya geliyor...

Henüz 5 yaşındayken çizdiği resimler ailesinin dikkatini çekti. Çok geniş bir hayal dünyası ve büyük bir yeteneği vardı. Klasik Rus edebiyatının birçok eserini çizgisiyle imgeledi. Okula gidip gelirken grafik tasarımcı ve karikatürcü (ilüstratör) olmayı düşünüyordu. Fakat günün birinde kader ona kötü bir sürpriz yaptı ve okulda geçirdiği ani rahatsızlıkla, beyin anevrizması sonucu genç yaşta hayata veda etti...

Oyuncaklarımı geri istiyorum!

melis balcılar / deneme

Bez bir bebek, kare kare küpler ya da plastik bir askerdi hayat bizim için çocukken. Çiçe hayallerimizi sığdırdığımız renkli bir dünya, bir sirkten ibaretti herşey. Kendi kendimize konuşturdığımız bebeklerimiz, küçücük ellerimizle yürüttüğümüz arabalarımız ve ancak odanın duvarına kadar varabilen tren yollarımız vardı.. Küçücük ellerimizle varetmiş, saatlerce içinde kalabildiğimiz bambaşka bir dünyaydı bu: **oyuncak dünyası**. Ne güzeldi hayat orda. Kimseler dokunmazdı onların üzerine işlediğimiz masallara ve yazdığımız günlük senaryoları kimseler bozmaya çalışmazdı. Çizgi filmlerde olur ya hani, bir kitabın sihirli sayfalarını açıp içine "cup!" diye atlanan ve içine girilen anlar, işte tam da böyle birşeydi bu oyuncakların dünyası.

Sunay Akin. Yazar, şair, araştırmacı kişilik. Dahası; sınırsız bir fikir insanı, kocaman bir yürek, kocaman bir beyin, istisnasız kabul edilen bir iç yolculuk.. Bir soruya binlerce cevabı olabilen bu muhteşem adam **İstanbul-Göztepe**'de dünyanın en büyük ikinci "**Oyuncak Müzesi**"ni açtı 23 nisan 2005'te. Tam da anlamına ve duygusuna yakışır bir günde, hepimizin çocukluğuna uzun bir yolculuk yapacağı yer burası. Girişte sizi kocaman zürafalar ve sevimli heykelticiler karşıyor; heyecanlanıyorsunuz bu büyüü ev karşısında.. Beş katlı, içinden hiç çıkmak istenmeyen bu tarihi köşkte Sunay Akin'in 11 yıldır dünyanın dört bir yanından topladığı oyuncakları görmek mümkün. Ağırıklı olarak Amerikan, Alman ve İngiliz yapımı oyuncakların yer aldığı müzede kızılberili, asker, polis, itfaiye, bebekler, uzay oyuncakları vb. oluşan 16 bölüm yer alıyor. Oyuncaklar kalın camerkanlar içinde sergileniyor, ama dokunmadan sadece gözlemlerinizle kurduğunuz o temas bile sizi alıp öyle geçmişlere sürüklüyor ki; bazen tatlı ve sinsice gülümsüyor bazen de ağlamaklı olabiliyorsunuz. Detaylarsa can alıcı.. Her bölümün dekoru, renkleri, atmosferi, müzikleri farklı. Kah bir tren kompartmanının içinde buluyorsunuz kendinizi, kah bir uzay

yolunda.. Tam da içine düştüğünüz duyguyu yansıtır cinsten öyle ince düşünülmüş tasarımlar ki müze, akıp gidiyor ruhunuz derinlere.. Benim gibi 80'lerde doğmuş çocukların kanımca en çok ilgisini çekecek; **"off inanıyorum! Bende de vardı bu yaal", "ah evet nasıl unuttum!"** dedirten yer ise birinci kattaki kısım. Burada hissedeceklerinizin tüm hakkı size aittir! En alt tuvalet katında ise bambaşka bir sürpriz karşılıyor sizi ve aniden bir denizaltının içinde buluyorsunuz kendinizi! Anlatılacak değil yaşanacak bir yer burası.. Diğer bir sürpriz ise **Sunay Akin**'in neredeyse hergün bizzat müzede bulunması. Oyuncakların hikayelerini masalsı betimlemeleriyle, şarkı söyler gibi üflüyor yumuşakça kulaklarınıza ve oyuncaklar iki kere daha anlam kazanıyor onunla. Atıklarınca, tahta arabalar, robotlar, plastik bebekler; küçücük eller için yaratılan küçücük evler ve kocaman dünyalar. Batman, Superman, Temel Reis; ilk kahramanlarımız, ilk sevgililerimiz... Elinde 5 bine yakın oyuncak olduğunu söylüyor **Akin**, ama sığmadığı için ne yazık ki hepsi sergilenemiyor. **En eski oyuncak 1817 Fransa yapımı bir keman**. İlk yapılan Mickey Mouse oyuncak da bu müzede ayrıca. **"Müzeye girerken bir elinizle çocuğunuzu, çıkarkense diğer elinizle kendi çocukluğunuzu tutuyorsunuz"** diyor usta

şair. Bu masal aleminden çıkarken ayaklarınızın yerden kesilmesi kaçınılmaz oluyor haliyle...

Oyuncaklarımız.. evimizin en ücra köşesine kaldırıp unuttukumuz, ya da belki de çoktan atılmış en kalabalık, en masum hayal ordularımız.. Kaç tane düflümüz var flimdi sordukümüz, yalnızken gözlerimizi kapayıp içinde yüzdükümüz? Kollarımızda uyuttukumuz, kimselere göstermeden büyüttükümüz kaç tane hayal dünyamız var? fiimdi büyüyen bedenlerimiz ve hayallerimiz hayatın telaflı içinde ancak körebe oynuyor, oradan oradan sürükleniyor yorgun düflüncelerle.. Öteki tarafta ise hiç büyümeyen, büyümek istemeyen bir çocuk uyuyor içimizde oyuncaklarına sarılmış.. Haydi, geç olmadan uyanın mı artık o çocuk?.. •

(forumedebiyat. 2008)

nafile

.Kapının penceresinin ışığındaydı gözlerim
Odam karanlık gözlerim uykusuz
Öylece beklemelerde
Kuru gürültü gecenin ayaz saatinde
Perdeyi aralamaya korkar ellerim
Ay ve yıldızlar aydınlatırken sokağı
Kısık sarı sokak lambası yarışıyor sanki aydınlığa
Uşumüş kedi yavrusu
Boş bir tenekeyi tırmalıyor
Devriline içinden çıkacak sandığı tokluk için
Nafile...

Soğuk kaldırımda yere yapışmışcasına yorgun sokak köpeği
Karşı pencerede gözyaşlarını tutamayan bir kadın
uykusu ertelenmiş
Kim bilir ne geçiyor içinden ya da dışında kalanlardan
Nefesinin buğusu camı sarmış
Yansıyan beyaz geceliği yüreği kadar pak
Saçları örgülü iki omzuna düşmüş
Omuzları bezgin
Beklediği bir türlü gelmeyen
Çalmayan zilin sesine uzanmış kulaklı
Nafile...

Yalan yapıldak sağa sola savrulan uzun paltolu adam
Şapkası yamuk bir kulağı açıkta
Devrildi devrilecek saatin habersiz
Uçmak da ne
kim bilir aklı kaç karış havada
Uşumüş ellerinin biri cebinde
Diğeri sigarasını götürüyor ağzına titrek
Kimsiz kimsesiz sanki
Olsa içecek bir çay ya da sıcak çorba
Gece sabaha gebe
Herkes uykusunda
Yürüdükçe sürtten ayakları gecenin tek sesi artık
Ne gören var ne de istan yüreğini
Nafile...

vildan çalışkan

erteledim kendimi

Biliyorum, çok zaman alacak
Hep benden önce davranıp da
Seni katıksız kollayan bu aşkın
Bütün kalelerimi terk etmesi...
Ve biliyorum ki ben,
Haklı çıkarlardan mahcup
Telâfiden yoksun
Kalanlarımca yoksul çekileceğim
Oyunlaştırdığın bu savaştan...

Artık saygı duymadığım
Hasarından değer kaybetmiş ömrümde
Dokunduğu her yeri yalnızlaştıran
En başına buyruk acım olacak
Resmen ilân edeceğim bu yalnızlık.

Söyle şimdi!
Kadınlığımın diyeti uğruna
Adaletini geri alan hayat!

Üst üste kaç yalnızlık örtsesem
Korunaklı olur bu kalp?

selin yıldız

EDEBİYAT

Necati Güngör

anekdotları

AYDIN ILGAZ / RIFAT ILGAZ

Tablo karşılığında sünnet...

Rifat Ilgaz'ın oğlu Aydın sünnet çağına gelmişti. Her baba gibi Rifat Hoca da, sevgili oğlunun sünnetini yaptırmak, bu mutluluğu yaşamak istiyordu. Öyle, berbere filan değil, doğru dürtüst bir hastanede, uzman bir hekime yaptırmalıydı.

Gelgelelim Hoca'nın parasız bir zamanına denk gelmişti bu olay. Düşündünden dernekten vazgeç, sünnetçiye verecek parası bile yoktu!

Bir çözüm bulmalıydı, ama nasıl?

Rifat Hoca, ressam arkadaşı Nuri İyem'e döktü içini. Birlik oğlunun sünnet zamanı gelmiş ama parasızlık yüzünden bu mutluluğu yaşayamıyordu!

Nuri İyem, dostunun çaresizliği karşısında üzülmişti ama, onun da cebi delikti. O yıllarda, edebiyat gibi resim de para etmiyordu henüz. Tam da bu günlerde bir mangal resmi yapmıştı İyem. Ailesi Arnavutluk'tan Türkiye'ye

göçerken atmaya kıyamayıp yanlarında taşıdıkları bakır bir mangaldı. Çocukluğunun anılarını taşıdığı için o mangal ölümsüzleştirmek istemişti usta. Kaybolup gitmesine gönlü razı olmamıştı. İyem tuttu o mangal tablosunu Rifat Ilgaz'a verdi.

"Al bunu götür, doktora armağan et, karşılığında çocuğun sünnetini yapsın!"

O çaresizlik içinde, Rifat Ilgaz'ın da aklına yatmıştı bu çözüm.

Aydın'ın sünnetini yapan doktora teşekkür olarak İyem'in mangal tablosunu armağan etti. Aradan geçen yıllarda Nuri İyem ünlenmiş, tabloları değer kazanmıştı. Değme kişi onun tablolarını satın alamıyordu.

Bu durum karşısında Rifat Ilgaz, oğlu Aydın'ı avutuyordu: *"Sünnetini ucuzca getirdiğimizi sanma sakın! Karşılığında Nuri İyem'in tablosunu verdik... Değerini bil!"*

"Padişah mahalle imamı değildir!"

Mizancı Murat Bey (1853-1917) son dönem Osmanlı aydınlarındandı. İyi eğitim görmüş, yabancı dil bilen aydın kafalı bir gazeteci olarak, baskıcı Saray yönetimine muhalif olanlardandı. Gazetesinin adı "Mizan" olduğu için, kendisi "Mizancı" lakabıyla anılırdı.

Gazetesinde iç dış siyasete ilişkin haberlerin yanı sıra iktisattan toplumsal sorunlara kadar birçok konuda yazılar yayımlardı. Dolayısıyla ciddi, etkili bir gazetecilik yapıyordu. Üstadı etkisizleştirmek amacıyla bir gün Saray'dan çağırarak kendisine dolaylı bir öneri yapıldı. Onu bir konağa almışlardı. Kendisini karşılayan Mabeyin görevlisi, üstü kapalı olarak, *"Pek yakınlarından birinin Saray'ca evlendirilmek istendiğini"* belirtti. Murat Bey zeki adamdı. Önerinin kendisine yapıldığını anlamakta güçlük çekmedi. *"Bu söylediğiniz, arzu-yı Şabanene'den midir?"* diye sordu.

Mabeyinci: *"Öyle hissediyorum efendim!"* karşılığını verdi.

Murat Bey bu dolaylı öneriyi, yine incelikli bir dille geri çevirdi: *"Sanmıyorum,"* dedi. *"Padişah, mahalle imamı değildir! O kadar mühim devlet işleri dururken, bir kişinin nikâhıyla, düşüncüyle meşgul olmazlar. Herhalde iradeyi yanlış anlamışsınız! Doğrusunu öğrenip yarın bana bildiriniz."*

Murat Bey böyle dedi ve konağı terk etti. Daha sonra irade-i Şahane ile "Mizan" gazetesi kapatılacak, Murat Bey Mısır'a kaçacak; orada öldürülmek istenecekti.

MİZANCI MURAT BEY

HÜSEYİN RAHMI GÜRPINAR

İmzaladığı kitabı yerlerde satılıyordu..

Hüseyin Rahmi Gürpınar bir gün Sahaflar Çarşısı'ndan geçiyordu.

Her zamanki gibi yerlere sergi açılmış, ikinci el kitaplar satılıyordu.

Geçip gitmeden önce, göz ucuyla sergiye bakan ünlü yazar, yerdeki kitaplar arasında kendi kitaplarından birini gördü. Eğilip kitabını yerden aldı. Amacı, kitabını kurtarmaktı. Parasını ödeyip aldı. Kapagını açınca, bir tanıdığına, *"Saygıyla"* diye imzalamış olduğunu gördü.

Oradan en yakın postaneye yollandı.

Kitabın iç sayfasına şöyle bir not düşerek yeniden imzaladı:

"Size ikinci kez saygılarımı sunma fırsatını verdiğiniz için teşekkür ederim!" ve tanıdığının adresine postaladı.

A F O R İ Z M A

- Sosyalizm, bir ideolojinin diniydi. Kapitalizm ise dinler ideolojisidir...
  - Yazar bir kelebek gibidir. Okuyucusuna ulaşınca kadar...
  - Sizinle aynı düşünmüyorsa; güneş bile olsa, bulutların arkasına düştüğünde bile umrunuzda olmaz...
  - Politikacılar toplu olarak intihar etmiş olsalardı; bu, onların işledikleri son organize suç olurdu...
- nursen nar

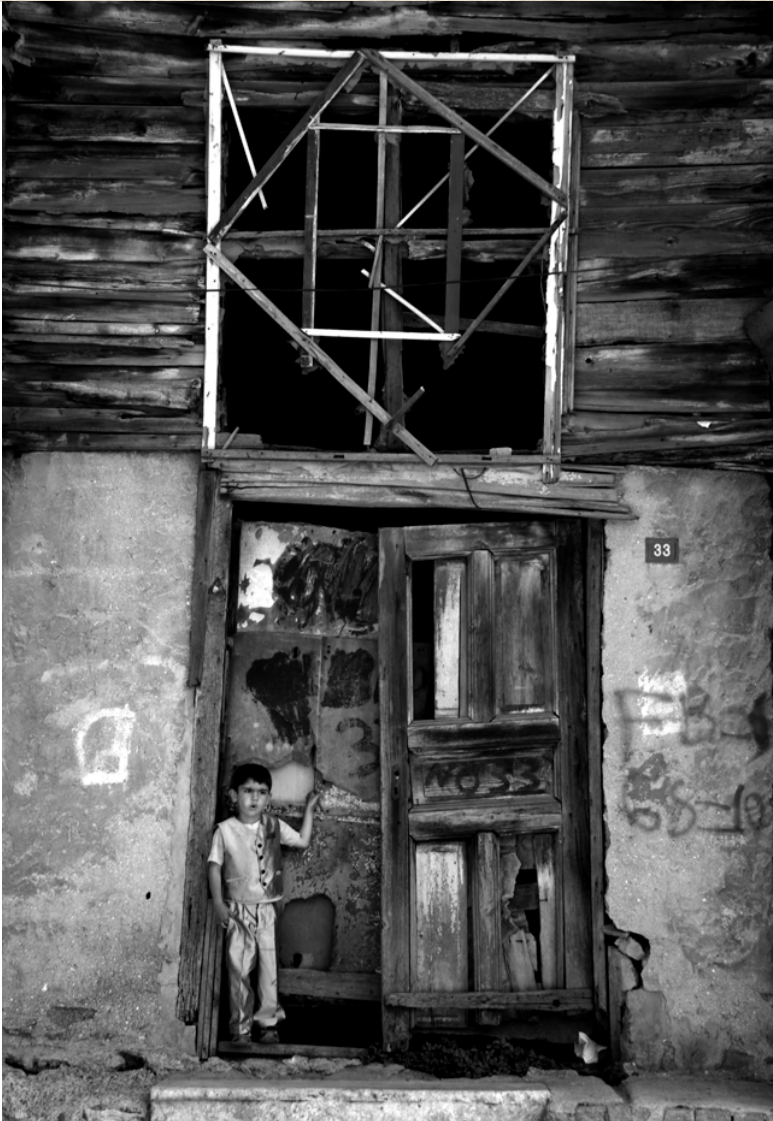
şiiirimsi şeyler...

...
senin
uzaklarda unuttuğun sessizliktir
içimdeki bu çılgılık...
...
gözler.
bir pusula gibi
gidilmesi gereken yönü
işaret etmelidir.
buluşabilmek için
bakışlarınla...
...
bir büyük yanılgıdır
zaman
ya rehavet kuşudur uçar gider
ya da bir yerlerden geçmeyen
kervan...

aziz yavuzdoğan

F O T O Ğ R A F

ekrem borazan

İkşSÖZLÜK

SEÇMELER..

30 yaşından sonra anlaşılan gerçekler...

40 yaşından sonra anlaşılanların yanında pek birsey ifade etmeyen gerçeklerdir.
- enfes bi insanım

sen gençsin yakarsıncı'lara inanmayın. o saatten sonra yediğin yarıyor arkadaş not:35'ten bildiriyorum.

Paran varsa herkes dost paran yoksa herkes lost.

~ mkrjt

~ victusa

iyiler ve kötüler var; bir de şanslılarla şanssızlar. hayat bu kadar, başka hiçbir ayırım yok. iyi ve şanslı olma dileğiyle...
aşk ve dua...

~ bubenimhalim

kadınların daha akıllı olduğu ve genellikle onları dinlememiz gerektiğini anlamam.

~ siskome

ölenlere üzülüyoruz ya, sanırım biz ölmedik diye üzülüyoruz.

~ sadelisu

20 yaşındayken malın tekiymişiz.

~ nenikiamk

ekmeği kesip, çayı şekersiz içsen de o göbük erimiyor :(

~ losername

40 yaşına kadar insanı idare eder bu tecrübeler. ama 40 ta güncelleme gelir.

~ normalgenct

hale betül aktürk

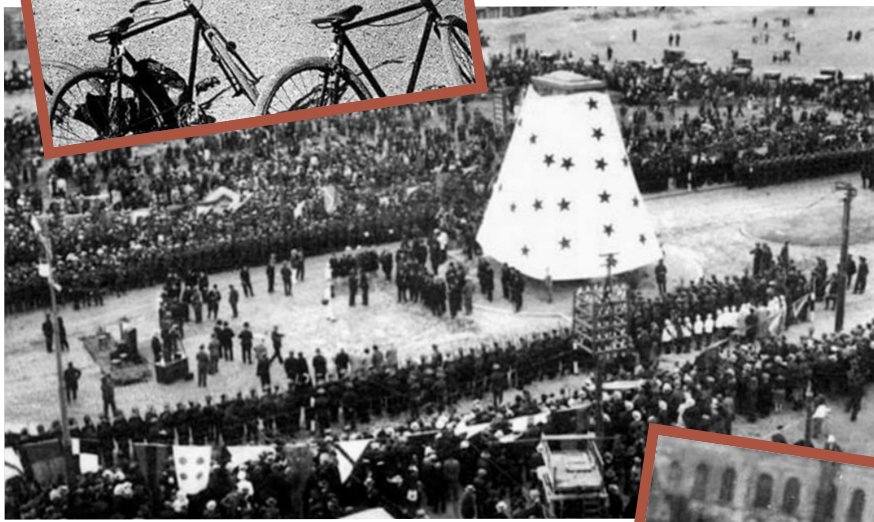

Taksim: Evvel zaman içinde...

necati güngör / araştırma

Taksim yönünden İstiklal Caddesi'ne giriş. (hstte). Topçu Kışlası'nın yıkılmasından sonra gezi parkı yapılan alan. (yanda). Taksim Anıtı'nın açılış töreni.(altta).

Taksim, Taksim olmadan önce Pera mezarlığıydı. Gümüşsuyu sirtları. (altta). Bugün Gezi Parkı olan alanda bir dönem futbol stadi vardı...

G 19çemiş yüzyıllarda Taksim adında bir semt yoktu. Burası “Pera Mezarlığı” olarak biliniyordu. 1874’te İstanbul’a gelen İtalyan yazar Edmondo de Amicis bu mezarlığı gezerken ilginç gözlemlerini seyahatnamesinde yazıyordu. Sonradan parça parça kaldırılacak olan mezarlık, **Gümüşsuyu, Ayazpaşa, Fındıklı** kıyılarına kadar iniyordu. Taksim suyu, İstanbul’un bilinen kaynaklarından biriydi. Suların taksim edilmesi dolayısıyla buraya **Taksim** adı verildi. Osmanlının son dönemlerinde Fransızlara verilen (*Dersaadet Su Şirketi*) su dağıtım ayrıcalığı, **Cumhuriyet** döneminde millileştirilerek yerel yönetime (*Sular Idaresi*) devredildi (1933).

8 Ağustos 1928’de Taksim alanına **Kurtuluş Savaşı**’nı ve **Cumhuriyet**’i simgeleyen bir anıt yerleştirilerek çevresi düzenlendi. Anıtın açılışına İstanbul halkı büyük ilgi gösterdi. Montajı yirmi üç gün süren anıt, İtalyan yontucu **Petro Kanonika** yapmıştı. Bu, İstanbul Belediyesi’nin İstanbul halkı adına Cumhuriyet’i kuranlara şükranını ifade etmektedir.

Önceleri buraya **Taksim Meydanı** denirken, 1941 yılında Belediye kararıyla **Cumhuriyet Meydanı** adı verildi. (*Cumhuriyet karşıtlarının hedefinde olmasının bir nedeni de bu olmalı.*) 1940’a **Gezi Parkı** olarak düzenlenen alandaysa, 1806 yapımı olan **Halil Paşa Topçu Kışlası** yer alıyordu. 31 Mart Olayı’nda isyancılar karargâh olarak kullanınca, **Selanik**’ten gelen **Hareket Ordusu** tarafından topa tutuldu. Rus-Hint mimarisini yansıtan bina sonra tümüyle yıkıldı.

Kışlanın avlusuna 1922 yılında ahşap bir tribün yapılarak burada futbol maçları oynanmaya başlandı. **İnönü Stadyumu** yapılıncaya burası parka dönüştürüldü. Altmışlı yıllarda birtakım dükkânlar, galeri ve tesisler eklendi. Yetmişli yılların başlarında, parkın orta yerinde, gümrah bir çınar ağacını çevreleyen ve adına **Mutfak** denen

bir meyhane açılmıştı. Akşam sularında Mutfak açılıyor, tanınmış edebiyatçılar, ressamalar, gazeteciler, **Yeşilçam**’ın sinemacıları geliyordu.

Taksim Alanı yakın tarihlere kadar, her yıl 1 Mayıs’ta emekçi halkın emek bayramını kutladığı bir yerdi. ■

nü

nü resimdi gördüğüm
Üsküdar'ın ortasında
varla yok arası
yarım raptiye mesafesinde
sol göğsünden tanrıya asılı

çirıl çırıldı
çocukluğum gibi
feryat figan yaşam
ve tam çemberin içinde
mağrur bir alfabeden çıkmış şiir
tüketilmekten yana sıkıntılı

uzaktan baktığımda
tüm sevmeler maksatlı
bu yüzden yakından seyretmeyorum
hiç bir nü resmini
Havva'nın elmasını kokladığımdan beri
affettim bütün kadınları

tek suçlu aşk
anladın mı
artık içime girme tanrı

gülây garip

Türk lalesi nasıl "Tülip" oldu?!

16. yüzyılda Avusturya Sefiri olarak İstanbul'a gelen O. G. Busbecq, arabasıyla kırık alanlardan geçerken başındaki sarığa bir lale iliştiirmiş olan bir köylüye rastlar. Arabayı durdurur, köylüye, o başındakinin ne olduğunu sorar... Köylü de, sarığını soruyor sanır ve "tülbent" yanıtını verir. İlgisini çeken şeyleri not eden Busbecq, lalenin adını tülip (tülbent) olarak yazar.

Busbecq daha sonra İstanbul'daki sefirlik görevinin yanı sıra Türkiye'deki bitki yaşamını da inceler. O dönemde Avrupalıların tanımadığı lale soğanlarını o yüzyılın önemli bir botanik uzmanı olan arkadaşı Charles de l'Ecluse'ye gönderir. Daha sonra Leiden Üniversitesi'nde botanik profesörü olan de l'Ecluse de laleyi geliştirerek Hollandalılara tanıttı. Hollanda'da yaklaşık olarak kırk yıl içinde lale büyük ilgi görmüştü. 1636-1637 yıllarında lale soğanları astronomik fiyatlarla alıcı buluyordu.

Bunu bir bakıma Hollanda'nın lale devri saymak mümkündü.

Alexandre Dumas'nın "Siyah Lale" adlı romanı da Hollanda'daki lale devrine ilişkindir. (Ancak romanın konusu 1672 yılında geçmektedir.)

Bizim lale devrimiz ise bundan hayli sonra, 1718-1730 yılları arasında yaşanacaktı. Bu suretle, 16. yüzyılda Avrupa'ya İstanbul'dan giden lale, 18. yüzyılda bu kez Avrupa'dan ithal edilir oldu.

necati güngör

Nar ağacı...

Merhaba ben güzel kadın (dm)... Bütün gün gezdim dolaştım, soğuktan sığınacak bir kapı bulamadığım gibi derdimi dinleyecek birine de rastalayamadım... Her yer ne kadar da sessiz... Az önce şu köşe başında kocam beni dövmeye başlamadan az önce, öyle kalabalıklı ki bu cadde... Ama şimdi bak, sokak itlerinden başka kimse yok... Bir de üstü başı yırtılmış, kan revan içindeki ben... Oysa daha az önce adamın biri kırmızı elbisemin bana çok yakıştığını, bu saatte orada olmamın başka bir anlamı olduğunu söyleyip bana tecavüz etmeden önce, ne kadar da hoş bakıyordu herkes bana... Şimdi bir suçluymuşum gibi kapıdan kovuyorlar oysa... Oysa ben değildim ki suçlu... Bu sokak kalabalıklı ve ben çok güzeldim... Bu sokak kalabalıklı ve ben sağlıklıydım... Bu sokak kalabalıklı ve benim bir sürü dostum vardı... Ne zaman bunlar geldi başıma, işte o andan sonra, tam olarak istemediğim şeyler yaşadıkdan sonra yani bana zorla bunlar yapıldıktan sonra dünyanın kirliliği tarafı ilan edildim... İğrenildim... Oysa kalbim vardı benim... N'oldu? - Güzel kadınlar vardı, birbirinden güzeldiler ve bir kurdun dişlerinde ezildiler, leşleri akbabalar tarafından yendi, kemikleri itler tarafından kemirildi... Güzel kadınlar vardı... Ama artık yoklar...

ÇİZİM: HECER HATİCE ERDOĞAN

18 kalbur saman

- Kim var orada? Kimsin sen? Allahım sonunda beni anlayan biriyle mi karşılaşıyorum yoksa? Heey ordaki! Beni duyuyor musun? Galiba aynı şarkıyı söylüyoruz, bana eşlik eder misin? Heey!
- Sakin! Sen şarkını söylerken ben çok sağır olacağım, bu yüzden bana güvenmeye kalkma. Amacım çok başka!
- Sesinden seni bir insana benzetmişti ve dilimdeki şarkıyı içti mi sesinde... Şimdi bu düştüğüm karanlığın içinde bir kibrit ateşi anıyorum, acemice...
- Sen güzel kadın (dm). Burası acemilere göre değil, eğer buradaysan sen acemi değilsin... Şimdi kendini tanıma vakti... Sen artık bu karanlığın bir parçasısın... Bu karanlık seninle var olacak... Eğer sesini duyduğumu başkasına söylersem o da gider başkasına söyler ve yalnız olmadığınızı anlarsınız ve bu karanlık çöker...
Karanlık çökerse benim de gücüm zarar görür... Ve ben bu güç olmadan yaşayamam... Şimdi sus kadın! Seni buraya çağıran bendim, ben karanlıklar kralı, karanlıklar olmadan var olamam... Şimdi sus kadın! Sen susmak için yaratıldın!
Şimdi unut kadın! Bu konuşma hiç gerçekleşmemiş gibi unut! Uyu sessizce! Ve iman sen dünyanın en kirliliğisin artık ve en çirkin... Her şeyden önce suç senin! Bedelini ödtüyorsun... Kocanın vurduğu yerde gül biterdi, onu terk etmek de neyin nesiydi? Hayır bilmiyorum ki neyine güvendi? Hem o elbisinin rengi ve boyu da neydi öyle, hiç mi düşünmedin erkekleri, yazık değil mi onlara?
Önce tahrik ediyorsun onları sonra benden onları suçlamamı istiyorsun... Hayır bunu yapamam! Çünkü ben de bir erkekim... Ben kim miyim? Ben karanlıklar kralı, benim adım ataerik toplum, benim adım gelenek, benim adım töre, benim adım fılanlar fılanlar... Ben var olduğum sürece bu şarkı hep söylenecek ve bu şarkı gücüne güç katacak...
Ta ki sonsuza dek! Ama olurda içinizden biri çıkar da yakarsa kendini ,aydınlanırsa karanlık ve herkes yanındakini görürse, yalnız olmadıklarını anlarsa...
Tanım bu bir kıyamet! Hayır bu bir kıyamet!
Bunu dillendirmek bile acı verirken bana...
İşte şimdi sus kadın! Şimdi bu avuçlanma aldığım beynine bir reset atacağız ve aramızda yaşanan bu konuşmayı hatırlamayacaksınız...
Ve ben sonsuza dek var olacağım!

EVET VAROLACAĞIM HEM DE
SONSUZA DEK!!

hecer hatice erdoğan

Yazılmamış öykülerimden kısa alıntılar...

aziz yavuzdoğan / öykü-nmeler

Öfke, doyumsuzluk ve şans...

Sa hildekika fedekah velerini
yu dumluyordı.
Bir ara **"Ne denbe nimleyken
sü rekliçev renigö zetliyorsun?"**
di yesizlandı ka dın...
Ada mingöz be bekleri,az
öte dekiba kıcika dının
ku çağın daydıo sı rada...
Genç be bekba kıcısika dın,
gön derilenba kş ları **"ko ca
be bek!"**di yegü lümseyerek
karşı ladı.
Adam çok şans lıbir gü nünde
ol dığü nusa narak,başını ait
olan ye reçe virdğin de,
karşı sındakisan dalyeninboş
ol dığü nufar ketti.

Öde yeceğihe sabınayır dına
var dığındaise, asıl şım dıšan sa
ge reksinimiol dığü nudüşün dü.

Pi yangocuge çiyorduya nından.
"Abi, ka zıka zan!"
...

Sert tekme...

Ço cukpar kındaydı...
So luklanmağın otur dubi raz.
Ayak larışış mş tibü tüngün
so kaktardaiş ara maktan.

Ayak ları...
Az öte detop oy nayanço cuklar,
alıp geç mşe götürdü bir an.
"Sert Tek me"der lerdiona
ma hallede.Öy lesert şut lar
atar dıki; kırı lanso kak
lam balarıve komşu ev lerin
cam larıyü zündenbaşı az
be layagır memiştı.Za manne de
ça bukkeç mş ti.

Kalk tı...Si mitçidenbir si mitalıp
yo lakoyuldu yeniden. Yü rürken
yer debir ko laku tusugör dü.
"Hay ca nınayan dığımın!"de di
ve gü nünsı kıntısıylası nırine
ha kimola mayıp,yer dekiko la

ku tusunasert bir tek me
sa vurdu.

Cam şan gırtısıylabir likte,
"zınkı!"di yedu ranbe lediye
oto büsününfren se sibirbirine
karışı.

Sürücü ve yolcularla birlikte
bü tünşe hirlinç et mekiçin
üs tüneyü rüyordusan ki...
...

Fal...

Ka pıdaku caklaştılar...
Boyalı du daklarboş luğa
uzanırken, ya naklaröpüştü...
İçe risa lonageç tilerson ra.
Çok sıkın tılıydı.Sü meyra.
İç dök melercad desinde
ya rışanzen ginbe belerinin
al tındakiara balarınıhı zıyla
ko nuyagır dihe men.
**"Berk'i ter ketmeyeka rar
ver dim!"**

**"Kız, dur bi
so luklanayım."**
diye sözünü kesti,
ço cuklukar kadeşi Hül ya.
Son rauzun uzun
ko nış tular.
Sev gilisionu bir başka
ka dınlaal datmıştı.
Erkeklerle olan bü tün
gü veniniyi tirmiştiartık.
**Kim seye,hiçbir şe ye
inan asıyoktu...**
Duy gular
du rulduktan sonra ra...
Seh padaki;tabağıyla ters
ilişkili kahve
fin canauzanınca
Hül ya'ninel leri,
Sümeıra'nın telveli
yü reği de ka bardı
aynı anda...
...

N'ayır! N'olamaz!..

Ka dınözel bir hastanenin
"Mik roenjeksiyonMer kezi"nde

dok tor,adam ise ul trason
ci hazlarısıa tş tem silcisiydi...
Genç ka dın,o akşam bü yükbir
he yecanlageç tibil gısayarının
başı na.

Mes leki bir fo rumsi tesinden
a nıştığıadam la **"mes senger"**da
soh betede cektiilk kez.

Da haya kındanta nımaya
başla dılabir birlerini.

Her iki side boşan mş lardı.
Ka dın,ço cukyapmadığından
söz ederken, adam ise
evliliğinden bir ço cuğu
ol dığü nuancak onu göremeden
kaybettiklerini söy ledi.

Kadın hem sor dığınapiş man
ol duhemde çok şaşırdı ...

Bir kaçda kikakarşılıklı bir
sus kunluktanson raka dın
me rakınıye nemeyerek,
adam danço cuğu nunbir
fo tğ rafi olup ol madığınıve
sa kıncasıyok saken disine
gön deripgön deremeyecği ni
sor du.

Adam kısa sü redebir **"dos ya"**
yol ladiona ya nıtola rak.

Ka dındos yayıaç tı.

Ul trasondaçe kilmş dört
haf talıkbir **"em briyo"**res miyle
karşı laştı.

Bir denbe bekçığlık larıya yıldı
ev rene...

Kırmızı parçalar...

ömer kaya / deneme

Bu şehrin taşıyabileceğinden fazla fiimdi yalnızlığım... İmkansızlıkların bıkınlığıyla, yalnızlığın şarkısının el ele tutuşması bu.

Şimdi sana söylemek istediklerim;
bir ömürlük gözyaşı kadar ağır,
anlatılamayan acıların toplamı kadar uzun,
yazılan tüm kaderlerin, yaşanılan kederleri kadar çok.
Bunlar;
yüzyıllık bir acıdan kalan kırmızı parçalar...

Denedim;

yalnızlığı elimdeki fotoğraflar gibi yakmayı.

Denedim;

insanlığın yazgısını deşerdekiler gibi silmeyi.

Anladım;

insanoğlu doğmadan yazarmış Tanrı kaderini.
Hiçbir yerde bulunmazmış yazgıların silgisi.

Gittiğin o ıslak geceden beri, terminallerde duyumsadığım kronikleşmiş bir veda kokusu var her yanımda.
Valizlerinin içine bir yığın hüznün sıkıştırıp peronlarda bekleşen, sınırsız tuttuğun biletteki aylık saatini görmezden gelmeye çalışan, ardında bıraktıklarına bakıp duran o insanların gözyaşları bir de yüzümde.
Terminalden değil yüreğimden mi geçti tüm yolcular acıları ve hüznleriyle?
Ağırlaştığımı hissediyorum.
Yaniyor ruhumun en metruk yerleri...

Sevişirken dünya durdu sanmıştık, savrulmuşuz oysa.
Biz sanılırken hiçbir çocuk ağlamaz sanmıştık, gülmemişler

oysa.

Anneleri çaresizlikten, çocukları ağlamaktan yorgun düşmüş gözlerden kurtaramamışız oysa.
Yetmemiş gücümüz bir yaprağı bile kımdatmaya...

Sokak kedilerini sahiplendiğimizde yaşadığımız mutluluğun izleri yok şimdi.
Farkına vardığımız gerçekler acıttı canımızı bir kere.
Farkındalığın ağırlığı sardı bedenimizi bir kere.
Gitmeliydin belki de...
Gitmeliydin çok önce.
Yine bir cehennem ateşi saracaktı dört mevsimi.
Yine cam kavanozlardaki kahveler kokmayacak eskisi gibi.
Ve ben son sigaramı kutsamayacaktım böylesine.
Belki de...

Biz uçurumlu bir arazide körebe oynadık seninle.
Düşecektik bir gün. Ölecektik kendi sahnemizin oyununda. Ölümüne öptük çok defa. Tuhaf zevkler yarattıydı bizimki. Hayattan çaldığımızı düşündüğümüz anlar adına oynadık.
Oynadık. Ölmedik. Oynadık. Ölmedik; yaşadık inadına...

Artık sıyrılarak geçmişten, şizofrenik rüyalar görmek istiyorum. Tek kurtuluşum bu. Karfımalı geçmiş, gelecek, şimdiki zaman...

Gittiğini bile bile dalıyor gözlerim.
"Bir gelen var." diyecek biri olmadığı halde...
Kimsenin gelmeyeceğini bilerek dalıyor gözlerim.
Tüm alışkanlıklarından kurtulmak istiyorum artık.
Islak bir gecede, yüzyıllık acılardan arta kalan kırmızı parçalarla dans edeceğim tanıdık veda kokusunu içime çekerek.
O ıslak gecede; siyahın kırmızıyla uyum içinde olduğu bir anda, sahnemi terk ederken ölümü bu defa yalnız başıma öpeceğim.

çöp adam bile çizemem demeyin
çöp adam bile çizebilirsiniz!

Nasıl karikatür çizebilirim?

aziz yavuzdoğan

basit yöntemlerle ve örnekleriyle, alıştırma çizim tekniği ve bilgilendirme kitabı...

7'den 77'ye herkes için

3.BASKI

34 konulu kitap

basit yöntemlerle ve örnekleriyle alıştırma çizim tekniği ve bilgilendirme kitabı

7'den 77'ye herkes karikatür çizebilir...

TAM 34 KONU BAŞLIĞI!

eskiay

Aşağıdaki e-posta adresinden ödemeli isteyebilirsiniz.
eskiay@gmail.com

eskizz Art
grafik hizmetleri

kişiyeye özel el yapımı özgün tasarımlar

kişiyeye özel anı defteri, masa takvimleri, davetiye, özel günlerinize dair el çizimi hediye ürünler, logo tasarımı, amblem vb. grafik tasarım hizmetleri...

<https://instagram.com/eskizzart>

aşk şiiri

sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin
çünkü aşk şiirden önce gelir sende
oysa şiir önünde gitmelidir her şeyin
sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin
çünkü aşk kavganın içindedir
çünkü sen içindesin kavganın
elmayı kokusundan, güvercini biçiminden
soyutlamaktır yaşamak denilen kavgayı
aşksız düşünmek
sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin
çünkü sen gagasından tutup kuşu
öt kuşum öt kuşum demiyorsun
çünkü sen yedirip çiçekleri ineğe
koklayıp gerisini ineğin kok çiçeğim
kok çiçeğim demiyorsun
öpüşmek başka şeydir yigidim
öpüşmeyi düşünmek başka
sevişmek başka şeydir güzelim
sevişmeyi düşünmek başka
sende yaprak -iki gözüm- sende dal
sende yıldız -yürek sızım- sende su
sende bu dört boyutlu kaçma tutkusu
atlıkannadan geceleyin
bakmakur lunaparka
sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin
çünkü sen ilkyaz yağmurlarında çırılçıplak
dolaşır gibi sıcak morlarda
yaşarsın aşkı iliklerinde
çünkü sen iki düşman ucun bileşkesisin
acısının kavuşmanın ayrılmanın sevincisin
sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin
çünkü aşkın kendisidir senin şiirin
oysa şiir, oysa aşk, oysa sen
sen sen aşk şiiri yazamazsın
hasan hüseyin

VAHİT

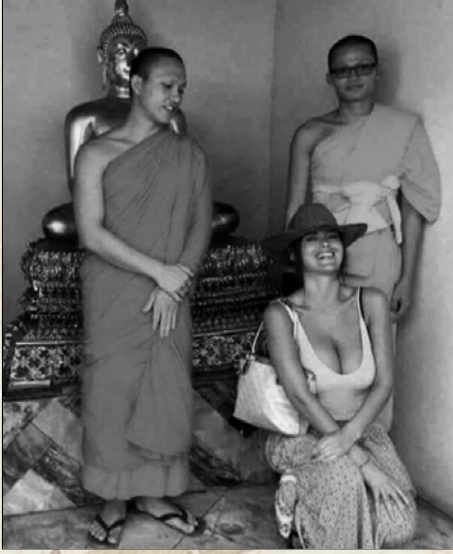
ÇİZİM: VAHİT AKÇA

hasan hüseyin korkmazgil

falan filan...

Nirvana mirvana.. bi' yere kadar abi!

Ordan-Burdan...

- Amerika'da yapılan bir araştırmaya göre peynirin tıpkı uyuşturucu gibi bağımlılık yaptığı ortaya çıkmış. Bana böyle haberlerle gelin. Yarından tezi yok. Eve peynir almayacağım. Zaten bir kilo Ezine Peyniri olmuş 30 lira!
- Migrenin ilacı havuçmuş. Örneğin şimdi buraya kar yağsa, benim hanım kardan adam yapsa ve burnuna da havuç taksa, migreni falan kalmaz yeminle!

mini anket...

SORU: Papatyayı?

- seviyorum
- sevmiyorum
- ne seviyorum, ne sevmiyorum
- bir fikrim yok
- daha önce hiç yolmadım.
- fala inanmıyorum

arketipsel kodlar...

aziz yavuzdoğan

Kafa-dan'k!

aziz yavuzdoğan

Hayat etik fiyaskosu... aziz yavuzdoğan

Reklam bu ya...

bir de şu var ki; Örneğin Harvardlı Emily'den farkımız, çok daha önemli. Bizim Harranlı Emine'miz besmelesiz asla "TİK TOK"lamaz!?

ikinci yarın....

Yazan ve çizen:
ŞEVKET YALAZ

15 Aralık 2003 Pazartesi ... Saat, sabah dokuzu on-beş geçiyor. Karaköy-Üsküdar şehir hatları vapurunda tam 37 senedir durmaksızın çalışıyordu Cafer kaptan. Bekleme salonunu dolduran yolcular kızıp bağırarak haklıydılar. Bir gün önce emekli olmuştu Cafer kaptan. Simdi martılar kadar özgürdü ve son seferinde yanına hiç kimseyi almak istememişti nedense. uğurlar olsun...

SON

yazısız şeyler...

aziz yavuzdoğan

